בית משפט השלום ברחובות

ת"א 60381-03-18 לייזר מקס בע"מ ואח' נ' ברק ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט ישראל פת

התובעת והנתבעת שכנגד לייזר מקס בע"מ ע"י ב"כ עוה"ד דניאל אבייט

נגד

הנתבעת והתובעת שכנגד יוספה ברק ע"י ב"כ עוה"ד עומרי רוזנברג

פסק דין

עסקינן בתביעה ובתביעה שכנגד שעניינן במערכת יחסים בין חברה הפועלת בתחום הקוסמטיקה, לבין אשת יחסי ציבור, בעלת עסק לקידום עסקים ולשיווקם. במהלך שנת 2016 נכרת הסכם בין הצדדים, שלפיו תספק הנתבעת לתובעת שירותי יחסי ציבור, שיווק ופרסום. במסגרת זו מסרה התובעת לנתבעת 12 תשלומים: תשלום במזומן והיתרה ב-11 המחאות, בתמורה לשירותים שאותם אמורה היתה הנתבעת לספק במהלך השנה. בתחילת שנת 2017 הופסקה ההתקשרות בהסכמה בין הצדדים. הנתבעת קיבלה המחאות לשנה שלימה אולם שירותיה הופסקו, כאמור. הנתבעת העבירה את ההמחאות לשני צדדי ג', בעסקת ניכיון שיקים, ואלו פעלו כנגד התובעת במסגרת שני הליכי הוצאה לפועל. התובעת שילמה את תמורת ההמחאות בחלקה, בהתאם להסכמי פשרה שנכרתו עם צדדי ג', הגם שלא קיבלה כל תמורה בגין ההמחאות, ומכאן תביעתה. מאידך גיסא, טוענת הנתבעת והתובעת שכנגד כי התובעת הפרה את ההסכם בין הצדדים, משהתחייבה לשכור את שירותיה לשנה שלימה והפסיקה את ההתקשרות בתחילתה של אותה שנה, כאשר היא מצדה נערכה למתן השירותים ופעלה בעניין. עוד היא טוענת כי התובעת הונתה אותה כאשר טענה כי היא סוגרת את עסקה ובפועל המשיכה את פעילותה. במוקד הכרעתי אעסוק בהגדרת סוג ההתקשרות החוזית (בכתב או בעל פה), בתכתובת בין הצדדים, שבמסגרתה הודיעה מנהלת התובעת לנתבעת על הפסקת ההתקשרות, ושבעקבותיה הושגה הסכמה להחזרת ההמחאות וכן ביתר טענות הצדדים.

רקע כללי ותמצית טענות הצדדים

1. לטענת התובעת, חברה לעסקי קוסמטיקה, היא שכרה את שירותי הנתבעת, בעלת עסק ליחסי ציבור, במסגרת הסכם **בעל פה**, מיום 24.12.16, על מנת שזו תפעל לקידום סניף

התובעת בעיר ראשון לציון (להלן: **הסניף**) במהלך שנת 2017. זאת, בתמורה לתשלום בסך של 5,500 ₪ לחודש בצירוף מע"מ (ובסה"כ סך של 6,435 ₪ לחודש) למשך 12 חודשים (להלן: **ההסכם**). התשלום הראשון הועבר ע"י התובעת בהעברה בנקאית, ואילו היתרה הועברה ב-11 המחאות. במהלך חודש פברואר 2017 החליטה התובעת לסגור את הסניף (בפועל נסגר הסניף בחודש אוגוסט 2017, בשל הסכם השכירות של בית העסק) והביאה את ההסכם עם הנתבעת לסיומו בהסכמה, באמצעות שיחה טלפונית בין הצדדים. עד לאותו המועד פדתה הנתבעת שתי המחאות עבור החודשים ינואר פברואר 2017, ואף הומצאו חשבוניות. לטענת התובעת לא ניתן לה כל שירות כנגד שתי המחאות אלה (להוציא פרסום בודד במקומון בחודש מרץ 2017 ולאחר הסכם הביטול).

2. לאחר פניית התובעת לנתבעת להשיב את יתר ההמחאות, השיבה האחרונה כי תשיב את 10 ההמחאות הנותרות עבור החודשים מרץ-דצמבר 2017. התובעת ביטלה את ההמחאה עבור חודש מרץ, אולם ההמחאות בגין דמי השכירות של חודשים אפריל-מאי הועברו על ידי הנתבעת לניכיון שיקים. יתר ההמחאות (לחודשים יוני עד דצמבר 2017) בוטלו על ידי התובעת, לאחר שנוכחה לגלות כי הנתבעת הפקידה המחאות בניגוד להסכם. במסגרת פניית התובעת לנתבעת, השיבה האחרונה כי היא מתנצלת וכי תשיב את הכסף לתובעת.

3. לטענת התובעת, חרף פניות חוזרות ונשנות המשיכה הנתבעת להחזיק בהמחאות המבוטלות ואף סיחרה 4 המחאות, שמועד פירעונן מיום 30.7.17 ועד ליום 30.10.17, לצד ג' בשם "סער את רותם אחזקות (2002) בע"מ". ביום 22.2.18 נפתח כנגד התובעת תיק הוצל"פ בגין ארבע ההמחאות על סך של 6,435 ₪ כל אחת, ובסה"כ סך של 25,740 ₪, אשר סוחרו כאמור לצד ג'. התובעת הגישה התנגדותה לביצוע שטר, ובמסגרת הסדר פשרה בין התובעת לבין צד ג', שילמה התובעת לצד ג', שאחז בשטרות, סכום בסך של 20,000 ₪.

4. כמו כן, במהלך חודש אוגוסט 2018 גילתה התובעת כי ביום 13.3.18 נפתח כנגדה תיק הוצל"פ נוסף בגין שתי המחאות נוספות, שסוחרו לצד ג' נוסף, בשם – "בית מאור ייזום והשקעות בע"מ", חברה לניכיון שיקים. התובעת הגישה התנגדותה לביצוע שטר, ובמסגרת הסדר פשרה לשם סגירת תיק ההוצל"פ הזה שילמה התובעת לצד ג' סכום בסך של 13,000 ₪. בטרם הפשרה הטיל צד ג' על התובעת עיקולים וגרם לה נזקים רבים. בחודש אוגוסט 2018 הגישה התובעת תלונה כנגד הנתבעת במשטרה.

5. התובעת עותרת לפצותה בגין ההמחאות שנפדו ללא תמורה (שתי המחאות לחודשים ינואר-פברואר 2017) ובניגוד להסכם ביטול העסקה, כמו גם בגין ההמחאות שבגינן נפתחו הליכי הוצל"פ, בסך של 65,157 ₪, וכן עותרת לפסיקת הוצאות משפט בסך של 15,000 ₪.

עוד היא עותרת להשבת ההמחאה המעותדת לחודש דצמבר 2018 (הכוונה, כנראה, להמחאה שמועד פרעונה לחודש דצמבר 2017, ולא 2018).

6. מאידך גיסא, טוענת הנתבעת בכתב ההגנה מטעמה כי התובעת רימתה אותה עובר להסכמתה לביטול ההסכם, שעה שמסרה כי היא חדלה מלפעול, כאשר בפועל לא עשתה כן, והמשיכה בפעילותה חודשים רבים לאחר שמסרה כי היא מסיימת פעילותה. לטענת הנתבעת, לו היתה יודעת כי התובעת לא הפסיקה פעילותה לאלתר לא היתה מסכימה להפסקת ההתקשרות בין הצדדים. הנתבעת טוענת כי בשיחה טלפונית יזומה שקיימה עם משרדי התובעת בסניף ראשון לציון במהלך חודש יולי 2017, על מנת לתאם תור לעיסוי, היא הצליחה לקבוע תור, חרף ההודעה המוקדמת מטעם התובעת בדבר סגירת הסניף. לטענת הנתבעת, התובעת פעלה על מנת לחמוק מההסכם עמה. ביטול העסקה עם התובעת גרם לנתבעת לחיסרון כיס גדול, שכן מדובר בסכום חודשי של 5,500 ₪ בצירוף מע"מ, אשר בהתבסס עליו נטלה על עצמה הנתבעת התחייבויות. התחייבויות אלו גרמו לנתבעת לסחרור, אשר הוביל להגשת צו כינוס נגדה מיום 25.7.17. לטענתה של הנתבעת, כאמור, ביטול העסקה הוא שהוביל לפתיחת ההליכים נגדה.

7. נוכח האמור לעיל, הגישה הנתבעת כנגד התובעת תביעה שכנגד, בגין טענת הנתבעת להפרת ההסכם עמה ולנזקים שנגרמו לה בגין הפרת ההסכם. הנתבעת עותרת בתביעתה שכנגד לסעדים הבאים: השבת יתרת 10 ההמחאות שלא נפדו על ידה, בסך כולל של 64,350 ₪, וכן לפיצוי בסכום בסך של 100,000 ₪, בגין הנזקים שנגרמו לה עם ביטול העסקה, המוערכים על ידה בסכום הנ"ל. הנתבעת העמידה את תביעתה שכנגד על סכום כולל של 164,350 ₪.

<u>רקע דיוני וראיות הצדדים</u>

8. עסקינן בתביעה שהוגשה כבר ביום 27.3.18, כתביעה בסדר דין מהיר, על סך של 25,740 ₪ בלבד. כתב הגנה מטעם הנתבעת הוגש ביום 2.5.18, ללא תצהיר (הגם שכתב התביעה הוגש לפי הליך של סדר דין מהיר, בהתאם לשיעור סכום התביעה). תצהיר הוגש רק ביום 17.6.18. לצד כתב ההגנה הציגה הנתבעת עצמה צו כינוס לנכסיה מיום 25.7.17. והנה אנו נמצאים בחלוף כשמונה שנים ממועד הגשת התביעה העיקרית, ורק כעת, לאחר שהושלמו סיכומי ב"כ הצדדים, אנו פונים להכרעה בתיק דנן. אין מנוס, אפוא, מתיאור ההליכים שהובילונו עד הלום:

9. ביום 3.6.18 הגיש ב"כ התובעת (שכנראה, לא היה מודע להגשת כתב ההגנה מטעם הנתבעת) בקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה. כב' הרשם הבכיר אייל דוד (להלן: **הרשם**) החליט ביום 3.6.18 לדחות הבקשה בשל צו כינוס הנכסים שהוצא לנתבעת, הכולל בתוכו צו לעיכוב הליכים, תוך כדי שהוא הפנה את התובעת לכונס הנכסים הרשמי (הכנ"ר), על מנת שתבדוק זכויותיה להגיש תביעה כנגד הנתבעת. לאחר מועד ההחלטה הנ"ל, הגישה הנתבעת תצהיר, שבמסגרתו טענה כי התובעת **"עקצה"** אותה, כלשונה, כאשר הונתה אותה לסבור כי היא מחסלת את פעילותה בסניף, כאשר בפועל היא המשיכה בפעילותה. הרשם הפנה להחלטתו הקודמת בעניין עיכוב ההליכים. נוכח קבלת הודעה מעדכנת מטעם ב"כ התובעת, בדבר הפסקת הליכי הכינוס כנגד הנתבעת (ביום 25.6.18), החליט הרשם ביום 14.10.18 להורות על החייאת התביעה.

10. הרשם קבע דיון לפניו ליום 17.2.19, אולם סמוך למועד הדיון עתרה הנתבעת לדחייתו של זה, בשל פטירתם המצערת של שני הוריה, והדיון נדחה בסופו של דבר, בהחלטת הרשם מיום 14.2.19.

11. ביום 7.5.19 התקיים דיון ראשון לפני הרשם, שבמסגרתו הבהיר ב"כ התובעת את טענות התובעת בדבר סגירת הסניף, באופן שבו לא היתה שום הונאה וכי הנתבעת הסכימה לבטל את העסקה לפנים משורת הדין. ב"כ התובעת הפנה לכך שלא הוגש באותו שלב תצהיר נלווה לכתב ההגנה מטעם הנתבעת, חרף העובדה שבאותו שלב (ועובר לתיקון כתב התביעה) מדובר היה בתביעה בסדר דין מהיר. ב"כ הנתבעת דאז מטעם הסיוע המשפטי טען כי קיבל את התיק לידיו סמוך למועד הדיון, וביקש לאפשר לו לתקן את כתב ההגנה, ככל שיהיה צורך בכך, ואכן ניתנה הסכמה הדדית.

12. ביום 3.10.19 הוגש כתב תביעה מתוקן (בסדר דין רגיל!) הכולל את הנזקים שנגרמו לתובעת בגין הגשת ההמחאות שביטלה, ושאותם סיחרה הנתבעת לצדדי ג', ושבגינם נפתחו תיקי הוצאה לפועל כנגד התובעת, ובסה"כ סכום כולל בסך של 83,475 ₪. לבקשה נלוו כנספחים ההליכים וכתבי בי הדין שהתנהלו כנגד התובעת בגין ההמחאות שסוחרו ע"י הנתבעת לצדדי ג'. הרשם התיר הגשת כתב התביעה המתוקן בהחלטתו מיום 23.9.19, בהעדר תשובת ב"כ הנתבעת, חרף צפיה בהחלטה מוקדמת בעניין. עם הגשת כתב התביעה המתוקן, העומד על סכום שעניינו נדון במסגרת תביעה בסדר דין רגיל, הועבר ההליך לפתחי. אציין כי בין לבין חלה תקופת הקורונה, ואף נתתי החלטת ביניים בעניין מיום 24.3.20.

13. ביום 15.7.20 התקיים דיון מקדמי בפניי. הנתבעת לא התייצבה לדיון (הגם שיוצגה ע"י עו"ד מטעם הסיוע המשפטי במסגרת הדיון הקודם), ומשכך, ולבקשת ב"כ התובעת, ניתן על ידי פסק דין על מלוא הסכום במועד הדיון.

14. עוד באותו יום הגישה הנתבעת בקשה לביטול פסק דין, בטענה שעורך דינה מטעם הסיוע המשפטי לא יכול היה להופיע בשל מחלת אשתו, והיא עצמה לא עודכנה בדבר מועד הדיון. בקשות מאוחרות יותר הוגשו ע"י ב"כ נוסף וחדש מטעם הסיוע המשפטי, כשהן מלוות בתצהיר לאימות. לאחר קבלת התייחסות הצדדים, הוריתי בהחלטתי מיום 1.9.20, על ביטולו של פסק הדין, בכפוף להפקדת סכום בסך של 1,500 ₪ ע"י הנתבעת, בתוך 10 ימים ממועד ההחלטה; וזאת, במטרה לברר הסכסוך לגופו של עניין, וגם אם לא משיקולי צדק. החודשים חלפו להם והנתבעת לא הפקידה את סכום הפיקדון שנפסק על ידי. רק ביום 28.4.21 הגיש ב"כ הנתבעת בקשה למתן ארכה, שאיננה קצובה בזמן, להפקיד את הסכום הנ"ל. בהחלטתי הדגשתי כי חלפו להם 7 חודשים ממועד החלטתי בדבר ביטול פסק הדין, וגם במסגרת בקשה זו לא הבהירה הנתבעת מהו המועד שבו תעמוד בחובת ההפקדה. בהמשך עדכנה הנתבעת כי תוכל לשלם סכום זה עד ליום 10.5.21. בהחלטתי מיום 6.5.21 קבעתי כי לפנים משורת הדין, יתאפשר לנתבעת להפקיד את הפיקדון עד ליום 10.5.21, תוך הבעת מורת רוחי מהתנהלות הנתבעת, וקביעה כי יהיו לכך השלכות על הוצאות המשפט בסופו של ההליך. בסופו של דבר, הופקד הפיקדון ע"י הנתבעת במועד הנ"ל, וקבעתי מועד דיון ליום 8.12.21.

15. ביום 24.6.21 עדכן הסיוע המשפטי כי עו"ד עומרי רוזנברג ייצג את הנתבעת מטעמו, והוא אכן ייצגה עד לשלב הסיכומים.

16. ביום 7.12.21 הודיע ב"כ התובעת כי הנתבעת טרם הגישה כתב הגנה מטעמה. בנסיבות העניין, הוריתי באותו יום על דחיית הדיון ליום 8.6.22, כאשר בד בבד ניתנו על ידי הנחיות בדבר הגשת כתב ההגנה המתוקן, זה הוגש ביום 25.1.22, כאשר לצד זה הוגש כתב תביעה שכנגד, כאמור וכמפורט לעיל. ביום 3.4.22 הוגשה בקשת ב"כ הנתבעת והתובעת שכנגד ליתן פסק דין בהעדר הגנה לתביעה שכנגד. בסופו של דבר ולאחר עיון בעמדות הצדדים והבנה כי חל בלבול אצל ב"כ התובעת, הוריתי בהחלטתי מיום 14.4.22, על הגשת כתב הגנה לתביעה שכנגד, כאשר קבעתי כי התובעת תישא בהוצאות הבקשה בסך של 700 ₪, בכפוף לתוצאות ההליך. כתב הגנה לתביעה שכנגד הוגש ביום 9.5.22. ביום 8.6.22 התקיים דיון מקדמי נוסף, שבמסגרתו שמעתי את עדויות מנהלת התובעת והנתבעת, לאחר שאלו הוזהרו כדין. אדרש לאלו בהמשך הילוכי. בסופו של הדיון הצעתי הצעת פשרה, אולם ב"כ הנתבעת מסר כי הם דוחים את ההצעה, וזו אף לא נרשמה בפרוטוקול הדיון. בתום הדיון נתתי החלטה בדבר השלמת ההליכים המקדמיים והגשת תצהירי ע"ר מטעם הצדדים.

17. ביום 11.7.22 הוגשה בקשת ב"כ התובעת להורות לנתבעת להפקיד ערובה. הנתבעת השיבה על הבקשה באמצעות ב"כ, ביום 25.7.22, ובד בבד הגישה אף היא בקשה להפקת ערובה מטעם התובעת. בהחלטתי מיום 29.9.22 הכרעתי בשתי הבקשות. במסגרת זו חייבתי את התובעת והנתבעת שכנגד בהפקדת סכום בסך של 15,000 ₪ כערובה להבטחת הוצאות הנתבעת והתובעת שכנגד; ואילו את הנתבעת (אדם פרטי) חייבתי בנסיבות בהפקדת סכום בסך של 25,000 ₪, כאשר קבעתי כי סכום בסך של 1,500 ₪ כבר הופקד ע"י הנתבעת בגין הבקשה לביטול פסק דין. הנתבעת הגישה בקשת לעיון חוזר בהחלטתי. ביום 26.10.22 הוריתי על דחיית הבקשה לעיון חוזר בהחלטתי. על החלטתי זו הוגשה בקשת רשות ערעור ע"י הנתבעת. זו נדונה ע"י כב' השופט גיא שני (במסגרת רע"א 51066-11-22) וזה החליט ביום 2.1.23 להעמיד את הערובה על סך של 5,000 ₪ בלבד, כאשר סכום בסך של 1,500 ₪ כבר הופקד ע"י הנתבעת.

18. אציין כי ב"כ התובעת אחר בהגשת תצהירי ע"ר מטעמו ועשה לעצמו דין עצמי. לעניין זה ר' החלטתי מיום 8.11.22, כאשר קבעתי כי מעתה ואילך יקפידו ב"כ הצדדים על לוחות הזמנים שלעניין. בהמשך הדרך הגיעו ב"כ הצדדים להסכמה דיונית בדבר המועד להגשת תצהירי ע"ר מטעמם, שקיבלה תוקף של החלטה מיום 28.2.23, תוך הסכמה לדחיית מועד הדיון.

19. כעת, אפנה לתצהירי הצדדים: התובעת הגישה תצהיר ע"ר מטעמה של גב' אלה פלדמן, מנהלת התובעת (להלן: **אלה**). לצד זה, ביקשה התובעת לזמן לעדות את מנהלת הסניף, גב' גלית משקיט (להלן: **גלית**), וכן את רואה החשבון של החברה התובעת, מר אבי שבתאי (להלן: **רואה החשבון**). אלו זומנו לדיון ההוכחות מטעם התובעת.

20. הנתבעת הגישה תצהיר ע"ר מטעמה, וכן ביקשה לזמן את גב' גליה נבו (להלן: **גליה**), מנהלת השיווק מטעמה, וכן את מר אפי מאור, מחב' בית מאור, אחת מצددי ג' אשר ניכה את ההמחאות של התובעת, ושפתחה תיק הוצל"פ כנגד התובעת (להלן: **מאור**). גליה אכן הגיעה למועד דיון ההוכחות והעידה, אולם מאור לא הגיע. אתייחס לכך בהמשך הילוכי. אעיר כי גליה מעידה על משך פעילותה אצל הנתבעת ביחס לעבודה מושא התובענה שלפניי, במהלך החודשיים הראשונים של שנת 2017, ולא מצאתי להעמיק בעדותה.

21. אציין כי דיון ההוכחות נדחה בנסיבות המלחמה (ר' למשל החלטותיי מימים 30.1.24 ו-1.2.24). דיון ההוכחות התקיים בסופו של דבר ביום 28.5.25. מטעם התובעת העידו אלה, גלית, ורואה החשבון. מטעם הנתבעת העידו הנתבעת בעצמה וגליה. מאור לא התייצב למועד הדיון. בעניין זה הוגשה בקשת ב"כ הנתבעת, לאחר מועד ההוכחות, לזמן עד זה,

תשובת ב"כ התובעת, תגובה לתשובה ותגובה לתגובה. לאחר עיון בכל אלו, דחיתי בהחלטתי על גבי בקשה 57 מיום 15.6.25 את הבקשה, תוך כדי שקבעתי כי העד לא זומן כדין אלא באמצעות הדבקה. משכך, לא מצאתי להורות **לאחר דיון ההוכחות** על זימונו של זה באמצעות צו הבאה. כן קבעתי כי גם לגופו של עניין, לא מצאתי הצדקה לזמן את העד, משלא מצאתי כי יש בעדותו להועיל להליך שלפניי. מכאן ניתנה החלטתי בדבר הגשת סיכומי הצדדים. אלו הוגשו וכעת הגיעה העת להכרעה.

<u>דיון והכרעה</u>

22. לאחר עיון בכתבי הטענות, בתצהירי הצדדים, בעדויות העדים שהעידו מטעם הצדדים, במוצגים מטעמם ובסיכומי הצדדים, מצאתי כי דינה של התביעה העיקרית להתקבל בחלקה, ואילו דינה של התביעה שכנגד להידחות. אבאר את דרך הילוכי.

23. ראשית, אבהיר כי אין כל חולק כי נכרת הסכם ראשוני בין הצדדים. המחלוקת בין הצדדים היא האם נכרת הסכם **בכתב** או שמא זה נוסח **בעל פה**. לאחר בירור סוגיה זו אתייחס להסכמת הצדדים לביטול ההסכם הראשוני, ולטענת הנתבעת שלפיה הונתה אותה התובעת, כאשר מסרה לה כי בדעתה לסגור את סניף ראשון לציון של עסקה. מנגד וכאמור לעיל, טוענת הנתבעת כי הליך סגירת הסניף הוא הליך מורכב, שלא מתרחש באבחה אחת, וממילא יש לנהלו במשך תקופה ארוכה עד לסגירתו המליאה. עוד אתייחס לטענת התבעת כי למעשה הנתבעת לא סיפקה לה כל שירות, בניגוד למובטח. בד בבד טוענת הנתבעת, כי מעולם לא הבטיחה תוצאות להליך השיווק של עסקה של התובעת. לבסוף אכריע בשאלה בדבר ניכיון השיקים, ההמחאות שמסרה התובעת בידי הנתבעת ונמסרו לידי צדדי ג', וההשלכה המשפטית של התנהלות זו.

<u>ההסכם</u>

24. אכן, אין כל חולק כי נכרת הסכם בין הצדדים לאספקת שירותי שיווק, פרסום ויחצנות, וכי בעקבות ההסכם בין הצדדים, מסרה התובעת בידי הנתבעת 11 המחאות בסך של 5,500 ₪ כל אחת, בצירוף מע"מ (כלומר: כל המחאה על הסך של 6,435 ₪), כאשר חלף התשלום בגין חודש העבודה הראשון שילמה התובעת לנתבעת את הסך הנ"ל של 6,435 ₪ בהעברה בנקאית. בסה"כ העבירה התובעת לנתבעת 12 תשלומים בסך של 6,435 ₪ כל אחד, ובסה"כ סך של 77,220 ₪. כפי שעולה מכתב התביעה (הן המקורי והן המתוקן) מדובר בהסכם **בעל פה**, שנכרת בין הצדדים, בעקבות פגישה ביניהם מיום 24.12.16. במסגרת כתב ההגנה, שניסחה הנתבעת בעצמה, ושהוגש ביום 2.5.18, לא מתייחסת הנתבעת לסוגיית עריכת ההסכם, והאם זה היה בכתב או בעל פה. רק במסגרת כתב ההגנה המתוקן וכתב התביעה

שכנגד מציינת הנתבעת כי בין הצדדים "**נחתם הסכם**". בתצהירה כבר טוענת הנתבעת כי לא נותר ברשותה העתק מההסכם (סע' 4 לתצהיר), ומכוונת לכך שמדובר בהסכם בכתב. במסגרת עדויותיה בקדמי המשפט לא מתייחסת הנתבעת מפורשות לסוגיית החתימה, הגם שהיא טוענת כי ההסכם נכרת לשנה. בהקשר זה אפנה במיוחד לדבריה של הנתבעת בפר' הדיון מיום 8.6.22, עמ' 6, ש' 27, ובפר' הדיון מיום 11.5.23, עמ' 10, ש' 3, שם מודה הנתבעת כי **לא היה שום הסכם שמגדיר את סיום היחסים**; כלומר, שלמצער, סוגיית הסדרת סיום ההתקשרות לא הוסדרה במסגרת ההסכם.

25. אלה, מנהלת התובעת, איננה מצליחה לזכור בתחילת עדותה, האם נכרת הסכם בכתב אם לאו. אלה זוכרת את הפגישה ואת השיח **בעל פה**, ואף איננה זוכרת האם בן זוגה השתתף בפגישה. אלה זוכרת שבפגישה היא עצמה השתתפה, לצד הנתבעת וגלית מטעמה של התובעת (עמ' 30, ש' 34-13, ובמיוחד ש' 14). בהמשך וכאשר ב"כ הנתבעת מרענן את זיכרונה, משיבה אלה כבר באופן יותר נחרץ, כי ההסכמות היו בעל פה ולא בהסכם כתוב (עמ' 32, ש' 18-4 ובמיוחד ש' 17), כאשר היא מבהירה כי איננה זוכרת שהיה הסכם בכתב. כשלעצמי, לא התרשמתי כי לאלה היה אינטרס כלשהו להעלים את ההסכם, כאשר היא מנסה לדייק את עצמה ולא מטיחה דבר ביחס להסכם המקורי כלפי הנתבעת.

26. מנגד טוענת הנתבעת בעדותה כי מדובר בהסכם בכתב, שהתובעת מסתירה אותו בכוונת מכוון (עמ' 72, ש' 32). זאת, כאשר לפני כן, היא מודה כי איננה זוכרת מי ערך את ההסכם, כמו גם איננה זוכרת האם **היא עצמה** ערכה את ההסכם (שם, ש' 27-23). כן היא מודה כי **תיאום הציפיות** (כלומר: הבהרת הבטחותיה ביחס לתמורה שעליה לתת במסגרת ההסכם) **נערך בעל פה** (שם, ש' 21-20). בהמשך מודה הנתבעת כי **לה עצמה יש פורמטים של הסכמים בעניין, שברגיל היא מחתימה את הלקוחות עליהם** (שם, ש' 39-34). עוד מודה הנתבעת בהמשך כי היא זוכרת כי היה הסכם בכתב בין הצדדים, אולם היא איננה זוכרת מי ערך אותו (עמ' 73, ש' 8).

27. כאמור, הנתבעת מעידה על עצמה כי ברגיל היא מחזיקה עמה פורמטים של הסכמים, כאשר כספקית של השירות ברי שדווקא הנתבעת היא שמחתימה על ההסכם העוסק במתן השירות; ואם נכרת הסכם בכתב הרי שזה היה אמור להיות מנוסח על ידה. מכל מקום, ברי כי לו היה מונפק הסכם בכתב הרי שהנתבעת היתה אוחזת בעותק ממנו. יתרה מכך וכאמור לעיל, **עדותה של הנתבעת בעניין זה לא היתה קוהרנטית**, והיא התפתחה החל ממועד הגשת כתב ההגנה הראשון מטעמה ועד לטענתה במהלך דיון ההוכחות, כי נכרת הסכם בכתב שהועלם, טענה שהנתבעת עצמה חזרה בה ממנה. מאידך גיסא, התרשמתי כי מנהלת התובעת, אלה, דווקא מנסה להיזכר האם אכן נכרת הסכם בכתב אם לאו, כאשר

לבסוף היא נזכרת כי הדברים סוכמו בעל פה. כאמור לעיל, לאלה לא היה כל אינטרס להסתיר את ההסכם.

28. גלית העידה מטעם התובעת, והיא לא ידעה לומר האם היה הסכם בכתב אם לאו (מעמ' 7, ש' 37-21). למעשה, גלית איננה זוכרת האם התנאים נכרתו בהסכם אם לאו (עמ' 8, ש' 8-9). במהלך הסיכומים מטעמה מנסה הנתבעת (באמצעות ב"כ) להוכיח כי גלית טענה כי מדובר בהסכם בכתב. אדגיש כי אכן ב"כ התובעת מנסה בכל דרך לחלץ מפיה של גלית איזושהי אמירה בעניין, אולם ללא הצלחה. בהקשר זה, מנסה ב"כ הנתבעת להראות איזושהי זיקה של גלית לבעלה של אלה, כאילו זה הלווה לה סכום לצורך רכישת הרכב, אולם גלית מכחישה טענה זו מכל וכל ומבהירה כי כל שזה עשה היה להמליץ לה על מקום לצורך רכישת הרכב, הא ותו לא (מעמ' 6, ש' 30 ועד לעמ' 7, ש' 18). וכעת אפנה לניסיון של ב"כ הנתבעת לחלץ מגלית איזושהי אמירה בעניין הסכם בכתב, כפי שהדברים באים לידי ביטוי בסע' 26 לסיכומי ב"כ הנתבעת (ההדגשה **כאן** במקור. י"פ):

"<u>כמפורט בסיכומי יוספה</u>, גלית התייחסה לכך <u>שהיתה חתימה על הסכם בכתב</u> (עמ' 6, ש' 10-9) וציינה ש<u>לא זכור לה שהיתה אפשרות יציאה מההסכם</u> (עמ' 8, ש' 16-10)"

ראשית, אציין כי עיינתי בסיכומי ב"כ התובעת ולא מצאתי שם כל אזכור לכך שההסכם הראשון היה בכתב, כאשר בעניין זה אפנה לרישת סע' 2 בסיכומי ב"כ התובעת, בדבר כריתת ההסכם, כאשר בכתב התביעה מובהר כי מדובר בהסכם בעל פה! גם הציטוט מתוך דבריה של גלית איננו מדוייק בלשון המעטה. ואביא את הדברים בלשונה של גלית, במסגרת חקירתה הנגדית (עמ' 6, ש' 13-9):

"עו"ד רוזנברג:	**בסדר. עכשיו תגידי, את היית מעורבת בחתימה שלה על ההסכם?**
העדה, גב' משקיט:	**נכון.**
עו"ד רוזנברג:	**מה היית מעורבת? מאיזו בחינה?**
העדה, גב' משקיט:	**היא נתנה לה את כל המידע, לאלה. מה היא אמורה לעשות, איך היא אמורה לעשות. <u>ואני הייתי שם, שמעתי</u>,"** (ההדגשות כאן ולהלן לא במקור, אא"כ נאמר אחרת – י"פ).

גלית לא אומרת שנכרת הסכם **בכתב**, אלא שהיא היתה מעורבת בכריתת ההסכם, והיא אף **שמעה** את חילופי הדברים בין הצדדים. אינני יודע כיצד מסיק מכך ב"כ הנתבעת שגלית

היתה עדה לכריתת הסכם בכתב, כאשר היא אפילו לא נשאלה האם נכרת הסכם בכתב או בעל פה.

אשר למסקנתו של ב"כ הנתבעת בדבר דבריה של גלית ביחס ל"נקודת היציאה מההסכם", דומה כי גם הפעם אין ב"כ הנתבעת מדייק במסקנתו. זה מסיק כי גלית ציינה כי היא איננה זוכרת שהיתה נקודת יציאה מההסכם, ומפנה בהקשר זה לדבריה בעמ' 8, ש' 10-16 לחקירתה הנגדית; אלא ששם לא אומרת גלית שהיא איננה זוכרת שהיתה נקודת יציאה, אלא שהיא איננה זוכרת דבר ביחס לסוגיה זו (עמ' 8, ש' 14) – "**לא. לא זכור לי דבר,**".

עולה מן המקובץ עד כה, שלא ניתן להסיק מדבריה של גלית שנכרת הסכם בכתב וכי לא היתה בו כל נקודת יציאה. אדרבה, מעדותה של גלית עולה כי היא נכחה במו"מ בין הצדדים, והיא **שמעה** את השיג והשיח ביניהם; אולם היא לא נדרשה לשאלה האם ההסכם היה בכתב או בעל פה.

29. ואבהיר: אין כל חולק כי עניינו בהסכם לשנה, כפי שאין כל חולק על רכיב התמורה. המחלוקת היא דווקא ביחס לשירות שהיה על הנתבעת לספק לתובעת ושלטענת התובעת לא סופק. עניין זה היה אמור להיות מוסדר במסגרת הסכם בכתב, ודווקא לנתבעת יש עניין להסתירו, משמדובר על הצד שלה ביישום ההסכם. עניין נוסף שהיה אמור להיות מוסדר במסגרת הסכם בכתב הוא סוגיית הפסקת ההסכם (סוגיה נלווית לסוגיה הקודמת של מתן השירותים), או נקודת היציאה, כאשר לטענת הנתבעת לא סוכם על נקודת יציאה במהלך השנה. גם בעניין זה אין חולק כי הושגה הסכמה להפסקת ההתקשרות, כאשר לטענת הנתבעת זו הושגה בכחש ובמרמה, באופן שגם אם נאמר כי סוגיה זו לא הוסדרה במסגרת ההסכם הראשוני (ולא אמרנו), הרי שהיא הוסדרה בהסכמת הצדדים לסיים את ההתקשרות. עולה מן המקובץ כי לא הוצג הסכם בכתב, כאשר למצער ניתן לומר כי לא הוכח כי נכרת הסכם בכתב בין הצדדים, ותנאי ההסכם בעל פה נתונים לפרשנות הצדדים.

30. העמקתי חקר בשאלת סיווגו של ההסכם: האם מדובר בהסכם בכתב או בעל פה, והכרעתי כי עניינו בהסכם בעל פה. ואבקש להבהיר: מהי הנפקות לשאלה זו? הרי שני הצדדים מודים שהיה הסכם (גם אם בעל פה) ושבהסכמת הצדדים הוחלט להפסיקו? אלא שבכך בדיוק אעסוק בשורות הבאות, שעניינן בנסיבות ההסכמה לסיים את ההסכם המקורי. כאמור לעיל, הנתבעת עצמה מודה כי ההסכם לא הגדיר את "נקודת היציאה" ולא עסק בכך. כלומר: אותו הסכם מקורי לא הסדיר את סיום היחסים בין הצדדים, ולא קבע האם ניתן לסיים את ההתקשרות בין הצדדים במהלך השנה.

31. בהקשר זה קובע כב' השופט אורן שוורץ בת"א (מחוזי מרכז) 29538-12-14 **ע.ד.מ מתחם רוטשילד בע"מ נ' ארז מוסאצ'ו** (8.5.18. ר' האזכורים המצויינים שם) את הדברים הבאים:

> **"<u>כאשר עסקינן בהסכם בעל פה</u>, <u>נטל ההוכחה רובץ על הטוען לקיומו והמבקש להוכיח את תנאיו</u>. <u>הסכמה שבעל-פה חייבת להיות מוכחת בראיות מספיקות. מדובר במשוכה ראייתית</u>, אשר לא בנקל יעבור אותה הטוען. על מנת שבית המשפט יקבע קביעה חיובית בדבר קיום הסכם <u>או בנוגע לתנאיו</u>, על הטוען לכך להציג בפני בית המשפט הוכחות ממשיות התומכות בטיעונו"**

הטוען לתניה מסויימת המפורטת בהסכם בעל פה, עליו מוטל נטל ההוכחה להוכיח תניה זו. במקרה שלפניי, **לא השכילה הנתבעת להביא כל ראיה ביחס לתנאי ההסכם המקורי**, כאשר ביחס לסוגיית סיום ההתקשרות היא מעידה כי נושא זה לא הוסדר בהסכם, על כל המשמעויות הנובעות מכך.

<u>מתן השירות ע"י הנתבעת</u>

32. בתמורה לסכום שהעבירה התובעת לנתבעת, כמפורט לעיל, ניתנה התחייבות למתן שירות של שיווק, קידום מכירות ויחצנות מטעם הנתבעת. לטענת התובעת, השירות לא סופק או שסופק באופן מינורי. לטענת הנתבעת, טענה זו לא נטענה בזמן אמת, כמו גם סופק שירות שצורף בתכתובת שהציגה הנתבעת בנספח 1 לתצהיר מטעמה. בסע' 11 לתצהירה מפרטת הנתבעת את שמות הידועים שהגיעו לקבל טיפול אצל התובעת, ובכללם: דורין סגול, תום קשתי, ולוסי דובינצ'יק. עוד היא טוענת כי ביקשה מהתובעת חומרים לכתבות, אולם אלו לא סופקו. כן טוענת הנתבעת כי העסיקה בעניין את גליה, מנהלת השיווק מטעמה (שלה שילמה כפרילנסרית, כפי שהתברר במהלך דיון ההוכחות), שעבדה מול גלית, מנהלת השיווק ומנהלת הסניף. מכל מקום, במסגרת הנספחים מפורטות תכתובות בין הנתבעת לבין גלית, מנהלת הסניף, שבמסגרתן מנסה הנתבעת להפנות לסניף ידועים. תכתובת אחת היא מיום 4.1.17, שעניינה בידועית פאולינה (אלברשטיין). זו פנתה לקבלת מסאז', וגלית הבהירה לה כי מדובר במרפאה אסטטית קוסמטית, ולא במכון שמספק מסאז'. אכן קיימים בסניף טיפולים הכוללים עיסוי פנים וכיו"ב, אך לא מסאז'. בהמשך מציגה הנתבעת תכתובת עם פאולינה. תכתובת נוספת היא מיום 12.1.17, שבמסגרתה מתואם טיפול לידועית בשם ג'ני צרוואני. עוד באותו יום כותבת הנתבעת לתובעת כי היא מצאה צוות צילום שיבוא לצלם את לוסי (דובינצ'יק) מקבלת טיפול. תכתובת נוספת היא מיום 17.1.17, שעניינה בקביעת טיפול ללוסי, כאשר הנתבעת מבטיחה להזמין צוות צילום. עוד מצורפת תכתובת מיום 23.1.17, שבמסגרתה מציעה הנתבעת לגלית פגישת עבודה, אך זו משיבה לה כי אלה נמצאת בחו"ל. תכתובת נוספת היא מיום 26.1.17 לגבי אירוע בלוגריות ועבודה מול

עיתון "לאשה". כן הוצגה תכתובת נוספת מאותו יום ביחס לפאולינה ועוד. תכתובת נוספת היא מיום 28.1.17, שבמסגרתה מבקשת גלית מהנתבעת שתשלח לה את פרטי הנייד של דודי טל (כתב עיתונות בתחום) וזו אכן מעבירה לה בחוזר. תכתובת נוספת היא מיום 29.1.17, שבה מציעה הנתבעת לגלית לכתוב לאודטה (דנין) ושולחת את מספר הנייד שלה. תכתובת נוספת מאותו יום שבמסגרתה מודיעה גלית כי נקבע ערב בלוגריות ליום 22.2.17. בהמשך נדחה אירוע הבלוגריות ליום 15.3.17 (הודעה של גלית מיום 16.2.17). כן מצורפת תכתובת מיום 13.2.17 לגבי הצעתה של הנתבעת להזמין את חני נחמיאס, כאשר לטענת גלית, חני לא עונה לה. ביום 16.2.17 מתכתבות גלית והנתבעת ביחס לטיפול בדנה ויריב (זוג ידוענים). כן מצורפת תכתובת מיום 16.2.17 בדבר אירוע לבלוגריות. עוד מצורפת תכתובת מיום 26.2.17 לגבי פרסום העסק, באמצעות אלה. כן מצורפת תכתובת נוספת מיום 28.2.17 לגבי עיתונאי בתחום שמעוניין לפרסם את העסק. עוד מצורפת תכתובת של גב' יפה נבו (הכוונה כנראה לגב' גלית ז'ק נבו, שהעידה מטעם הנתבעת), מיום 28.2.17, שבמסגרתה זו מבשרת על קידום יחצנות מול שני עיתונאים נוספים. כן מצורפת תכתובת מיום 1.3.17 לגבי דודי טל ותכנית טלוויזיה. עוד מציעה הנתבעת לפנות לעומר קינן. עוד מוצג פרסום לגבי הטיפול שעומר קינן קיבלה והיתה מרוצה. ביום 5.3.17 מציעה הנתבעת לגלית לקחת את הידוענית אביבה תבורי בתור פרזנטורית, וגלית אינה משוכנעת שזו הצעה טובה. כן מציגה הנתבעת פרסום של דורין סגול, המציגה את העסק, לאחר טיפול במסגרתו.

33. אין כל חולק, אפוא, שבמהלך החודשים ינואר ופברואר 2017 ועד לתחילת חודש מרס 2017 נתנה הנתבעת לתובעת שירותי יחצנות, כאשר אין לי כל ספק כי תכתובות אלו מייצגות עבודה רבה מאחורי הקלעים, שרק חלקה בא לידי ביטוי במסגרת התכתובת מול גלית. עם זאת, העבודה מסתיימת בתחילת חודש מרס 2017, כאמור. הא ותו לא. אעיר כי במסגרת חקירתה הנגדית טענה הנתבעת כי מדובר רק בדוגמית מהפעולות האינטנסיביות שביצעה על מנת לקדם את השיווק של התובעת, כאשר לדבריה, הדוגמאות שצירפה אינן משקפות את כלל פעולותיה בעניין (ר' דבריה של הנתבעת מעמ' 69, ש' 2 ועד עמ' 70, ש' 30. אפנה במיוחד לדברי הנתבעת בדבר **מאות תכתובות**, בעמ' 69, ש' 4 ו-12, ולדבריה על דוגמיות בעמ' 70, ש' 30-28. כן אפנה לדבריה של הנתבעת, שלפיהם היא החליטה שלא לצרף את כל התכתובות בינה לבין גלית, בעמ' 70, ש' 32-31, ובעמ' 69, ש' 22-13). אולם, עם זאת, לא ראתה הנתבעת לנכון לצרף אינדיקציות בדבר פעולות נוספות, כאשר התנהלות זו איננה עומדת לזכותה, במיוחד כאשר עסקינן בפעולות נטענות מעבר לחודש פברואר 2017 (עמ' 70, ש' 34-18). חרף האמור, הרי שניתן לומר כי הנתבעת אכן הציגה פעולות רבות ומשמעותיות, שאף הביאו לתוצאות חיוביות ולפרסומת לתובעת. עם זאת, ברי כי פעולות אלו משקפות פעילות אך ורק לחודשים ינואר ופברואר 2017 (ועד ליום 5.3.17) כאמור, ולא מעבר לכך. למעלה מן הצורך ונוכח הפעולות שהוצגו, הרי שאינני מוצא צורך להידרש

לשאלה האם הפעולות היו אפקטיביות או לא. די לי בשלב זה בכך שנעשו פעולות. עצם הפסקת עבודת הסניף וממילא שירותי היחצנות מעידים כאלף עדים כי עבודת היחצנות לא הועילה במקרה זה. מכל מקום, בנסיבות העניין, אני מוצא הצדקה לכך שהנתבעת תקבל שכר עבור עבודת היחצנות בשני החודשים, ינואר ופברואר 2017.

<u>ההסכמה בדבר ביטול ההסכם</u>

34. כאמור לעיל, קבעתי כי בין הצדדים נכרת **הסכם בעל פה**, שלפיו הנתבעת תיתן שירותי יחצנות לתובעת במשך שנה, כאשר שכרה של הנתבעת שולם מראש. לשיטת התובעת, היא הודיעה בשיחה טלפונית לנתבעת על סיום ההתקשרות. בכתב התביעה נאמר כי היה זה בחודש פברואר 2017. בתצהיר מטעמה לא מפרטת אלה את התאריך המדוייק של ההודעה. אשר לנתבעת, לדבריה, פנתה אליה גלית, מטעם התובעת (שעמה עמדה בקשרי עבודה) וביקשה ואף התחננה לבטל את העסקה בשל סגירת הסניף. הנתבעת מודה כי היא נעתרה לכך. בסע' 3 לכתב ההגנה המקורי היא אף מציינת כי הסכימה לביטול ההסכם – **"לפנים משורת הדין!"**. עם זאת, טוענת הנתבעת כי התובעת הונתה אותה והטעתה אותה כאשר טענה כי הסניף אמור להיסגר, כאשר בפועל התברר לה כי הסניף המשיך לעבוד ואף לקבל לקוחות לטיפול במשך החודשים שלאחר מכן. מנגד, טוענת אלה כי אכן היתה החלטה עקרונית על סגירת הסניף ועל העברת פעילותו. גלית, שניהלה את הסניף סיימה את עבודתה, והחל מהלך הדרגתי של סגירת הסניף, כאשר פעילותו של הסניף צומצמה, עד לסגירתו הסופית בחודש אוגוסט 2017. לדברי אלה, אכן היתה פעילות מינורית של הסניף בחודשים שלאחר מכן, אולם מדובר בפעילות שמטרתה היתה שלא להכביר בהוצאות מעבר לאלו שכבר הוצאו, כאשר לא התקבלו לקוחות חדשים לסדרת טיפולים אלא לטיפול חד פעמי בלבד. כל זאת, במטרה לכסות את עלויות השכירות ושכר העבודה. הא ותו לא. הנתבעת טוענת שהיא עצמה התקשרה במהלך חודש יוני 2017 ומצאה כי ניתן להזמין שירות עיסוי, אולם הדברים אינם עומדים בסתירה להצהרתה של אלה בדבר סגירת הסניף, כאשר ברי כי אין מדובר בסגירה מיידית (נוכח הסכם השכירות) אלא בסגירה מדורגת, כאמור.

35. תחילה אפנה לציטוט דבריה של אלה במסגרת פר' הדיון מיום 8.6.22 (עמ' 6, ש' 24-19) כדלקמן:

> **"בדצמבר 2016 לקחתי עובדת חדשה שעבדה במקום דומה לשלנו והיא הכירה ביני לבין יוספה. אחרי ישיבה החלטנו לצאת למסע פרסומי, השיקים חולקו ל-12 חודשים, 5,500 + מע"מ. ינואר פברואר ניסינו... שיקים נפרעו ואז ראינו שאין עלייה בפעילות כי זה היה מסע להציל את העסק. פתחתי את הסניף ב-2015**

ניסיתי בכל הכוח להפעיל לקחתי מנהלת חדשה בדצמבר שהכירה ביני לבין יוספה, ראינו שאין עלייה בפעילות העסקית. ואז פניתי אליה להחזיר את השיקים והיא הסכימה."

36. אשר להליך ההודעה שנמסרה לנתבעת, אבקש לצטט את דבריה של הנתבעת עצמה במסגרת הדיונים השונים שנערכו בעניין. למשל, במסגרת פר' הדיון מיום 8.6.22 (מעמ' 6, ש' 27 ועד עמ' 7, ש' 7) טוענת הנתבעת כי -

"ההודעה בדבר הסגירה הייתה מהיום למחר. החוזה שנכרת בינינו נכרת לשנה ולא לחודשיים. במהלך החודשיים האלה הראיתי רק דוגמית קטנה לפעילות של המשרד שלי, העסקתי גם עובדת על התקציב הזה. היא תעיד גם על היקף הפעילות הגיעו סלבריטאים. מכיוון שלא עמדתי ישירות מול המנהלת עבדתי מול מנהלת השיווק. אנחנו התאבדנו על התקציב הזה, אף אחד לא הופך אחרי חודשיים להיות מטאור ולא ידעתי שבאתי על תקן המשיח. גלית באה עליי, חברה טובה שלי, היא הייתה מנהלת השיווק של סניף ראשל"צ ובתחנונים היא ביקשה ממני שאסכים לוותר על שכר טרחתי. המצב שלי היה מזעזע, עברתי פרידה קשה וחטפתי הרבה ריקושטים מהעסק של בן הזוג שלי שהתרסק, אבל התחנונים נגעו לליבי ולפנים משורת הדין נתתי את ההסכמה שלי. באמת חשבתי שזה מתנהל בתום לב והם נקלעו לצרה. לא חשבתי שעובדים עליי.
נכון שהתחייבתי להחזיר שיקים, אבל אם זו הייתה עסקה רכישה שיש גילוי בדיעבד שהחוזה נעשה שלא בתום לב, אז יש בסיס לפרק אותו למרות שיש הסכמה."

הנתבעת איננה עוסקת בנסיבות שבהן הסניף נסגר אלא בכך שחברתה, מנהלת הסניף, גלית, פנתה אליה בתחנונים וביקשה ממנה לבטל את העסקה, והיא הסכימה לכך לפנים משורת הדין, חרף מצוקתה האישית, תוך פירוט של נסיבות מצוקתה שלה. הא ותו לא. רק בדיעבד התברר לנתבעת כי הסניף לא נסגר מיידית והיא ראתה בכך משום הטעיה. נראה כי הנתבעת סברה כי ההתקשרות מחיבת תשלום התמורה במשך כל השנה גם אם ניתנה תמורה לכחודשיים.

37. עוד אפנה לדבריה של הנתבעת במסגרת פר' הדיון מיום 11.5.23 (עמ' 10, ש' 6-1) כדלקמן:

"מדובר באיזה סוג של תקדים מפחיד, יבוא עסק ישכור שירותים של נותן שירותים, יבוא וישקר לענין סיום היחסים, ירמה, ואז יבוא ויגיד יש הסכם חרף

> **העובדה שהוא שיקר, רימה, הונה את הצד השני. אני לא הייתי חייבת להסכים לזה כיוון שלא היה שום הסכם שמגיר** (צריך להיות: "**שמגדיר**" – י"פ) **את סיום היחסים. אני באתי בטוב, בתום לב, חברה שלי גלית בכתה והתחננה ואני הייתי במצב כלכלי רע, היא היתה מנהלת סניף ראשון לציון. הם לא הגישו תצהיר מטעמה, לא דיברו עליה, לא הזכירו אותה כי הכל נעשה בכחש, ברמיה.**"

כעת, גם הנתבעת מודה כי **לא היה הסכם (בכתב או בעל פה) המגדיר את סיום היחסים וההתקשרות בין הצדדים**, כמו גם מודה כי הפסקת ההתקשרות נעשתה מטוב לבה. כאמור לעיל, בשים לב לכך שמדובר בהסכם בעל פה הרי שנטל הראיה מוגבר. מכל מקום, הנתבעת עצמה מודה כי נושא סיום ההתקשרות בין הצדדים לא הוסדר בין הצדדים, וממילא אינני רואה מקום לטענתה בעניין. עם זאת ולמעלה מן הצורך אבהיר כי אין לקבל טענה זו מטעם נוסף: הנתבעת אכן מציינת כי הוטעתה (שיקרו לה, רימו אותה והונו אותה), כאשר טענו בפניה כי העסק אמור להיסגר, אולם **הסכמתה ניתנה מרצון**, לאחר שחברתה גלית התחננה בפניה (כלומר: ללא קשר לסוגיית הסגירה המיידית של העסק). ואבהיר: מעדותה של הנתבעת עולה כי באותה נקודת זמן היא נעתרה לבקשת גלית להפסיק את ההתקשרות, גם מבלי לוודא מהו המועד המדוייק שבו ייסגר הסניף. רק בשלב מאוחר יותר ולאחר שלא עמדה בהבטחתה להחזיר את ההמחאות ואת תמורתן, היא העלתה את הטענה כי הונתה.

38. הטענה בדבר ההונאה חוזרת כחוט השני בעדותה של הנתבעת (עמ' 62, ש' 22-15) כדלקמן:

> **"קודם כל, כל הפרשה הזאת, כל ביטול ההסכם נעשה בכפוף לשקר. זאת אומרת, הטעו אותי, עשקו אותי. אני הסתמכתי, לקחתי כסף על בסיס צ'קים שאישרו אותם, את כל הצ'קים. אחרת אני לא הייתי מקבלת כסף. בסוף גיליתי ששיקרו לי. לא היה שום בסיס לביטול העסקה. לא היה שום סעיף יציאה מהחוזה. החוזה נחתם, הוא נמצא אצל לייזר מקס, היא גם אמרה, חתמנו. היא מסרבת להציג אותו כיוון שיש חוזה חתום ואין בו סעיף יציאה. אז אדוני, פעם אחת שיקרו לי, ואז באים ואומרים למה לא החזרת לי את הצ'קים? הם בכלל לא אמורים לקבל את הצ'קים האלה בחזרה."**

הנתבעת מתחמקת מהחזרת ההמחאות, בטענות למרמה, שקר, הטעיה ועושק. כל זאת, כאשר לטענתה, אין כלל סעיף יציאה בהסכם, הסכם כתוב וחתום, שלדבריה, התובעת מסתירה אותו. כפי שהובהר לעיל ולטעמי, מעולם לא נחתם הסכם בכתב, וככל שהיה כזה על הנתבעת היה להציגו. מעבר לכך: לא הוכחה כל טענת עושק והטעיה, כאשר בהתאם להלכה הפסוקה, התנאים להוכחת טענות מעין אלו מחמירים. הנתבעת הסכימה לביטול

העסקה סמוך לתחילת ההתקשרות ורק לאחר שלא הצליחה להחזיר את הכספים החלה לטעון טענות בדבר עושק והטעיה.

39. בהקשר זה אפנה לדבריה של הנתבעת, שלפיהם היא מתלוננת על הפסקת ההתקשרות בחלוף כחודש וחצי מתחילת ההתקשרות (עמ' 71, ש' 33-38, הדברים מיוחסים בטעות לב"כ התובעת, אולם נאמרו ע"י הנתבעת) כדלקמן:

> **"<u>החליטה לבעוט בי אחרי חודש וחצי. לא נתנה לי בכלל הזדמנות. כי חודש וחצי זו בכלל לא הזדמנות</u>. <u>מעלילה עליי</u> שאיזושהו כשל תמורה בזמן שאנחנו פה מראים אינדיקציה לעבודה. אין פה זלזול, עונים בזמן. שתי נשים עובדות על זה. אחד עיתונאית, אחת אשת יחסי ציבור שנה. <u>הציפיות שלה הם כנראה לא מתאימות ליחסי ציבור</u>. היא לא עבדה עם יחסי ציבור לפני זה והיא לא יודעת מה זה. וגלית ראתה שאני הצלחתי,"**

עולה מדבריה של הנתבעת עצמה כי זו **חשה פגיעה מעצם הפסקת ההתקשרות עמה, לאחר כחודש וחצי, וחרף העבודה וההשקעה שלה בפרויקט היחצנות, ולא מכך שגילתה למפרע כי הסניף לא נסגר מיידית**. אדגיש שוב: הטענה בדבר הגילוי של העדר סגירת הסניף מהווה טענת הגנה, ולטעמי, **טענה כבושה**, כאשר הטעם העיקרי היה בעצם הפסקת ההתקשרות במועד כה קצר לאחר כריתת ההסכם. ברי כי גם לשיטת הנתבעת (והגם שנציגות התובעת אינן מצליחות להצביע על תאריך מדוייק שבו נערכה השיחה) שזו נערכה באמצע חודש פברואר 2017 (כאשר מועד תחילת ההתקשרות היה בתחילת שנת 2017.

<u>האם היתה הצדקה לביטול ההסכם?</u>

40. התובעת מצדיקה את ביטול ההסכם בכך שהיא נאלצה לסגור את הסניף, בשל ירידה משמעותית בהכנסות. לעניין זה מציגה התובעת את חוות דעתו של רואה החשבון, בדבר הכנסות סניף ראשון לציון של התובעת בין החודשים 11/2017-12/2016 (נספחים 11 ו-13 לתצהירה של אלה, מכתבו של רואה החשבון הוא מיום 29.3.23). במסגרת נתוני הנהלת החשבונות ניתן לראות ירידה משמעותית במחזור הפעילות, כאשר בחודשים דצמבר 2016, וינואר ופברואר 2017 ניתן לראות הכנסות בסדרי גודל של כ-47 אלש"ח לחודש, ואלו הולכים ופוחתים בחלוף החודשים, כאשר בחודש מרס 2017 ההכנסה עומדת על כ-36 אלש"ח, בחודש אפריל על כ-19 אלש"ח, ובחודש ספטמבר על כ-14 אלש"ח. סכומים אלו אינם כוללים הוצאות דמי שכירות ושכר עבודה. רואה החשבון מבהיר במסגרת חקירתו הנגדית (עמ' 18, ש' 32-36) כי משמדובר בשיטת עבודה במסגרת סדרות של טיפולים הרי

שממילא גם התשלומים מטעם הלקוחות משולמים בהתאם, כלומר בתשלומים, באופן שגם לאחר סגירת העסק ממשיכים להיכנס תקבולים:

> **"<u>ההכנסות ירדו</u>. צריך להבין, העסק הזה, סוג <u>העסק הזה עובד על בסיס מזומן</u>. זה אומר שההכרה בהכנסה היא עם התקבול של הכסף. <u>יש עסקאות של טיפולים שנעשים לאורך תקופה ומשולמים בתשלומים</u>. אז <u>פה אנחנו רואים את הנתונים של ההכנסות בפועל</u>. זאת אומרת, כי הסניף בעצם לפי מה שאני יודע, היה שם דמי שכירות לפי מה שראיתי עד אוגוסט 2017, ההכנסות ירדו. צריך להבין, העסק הזה, סוג העסק הזה עובד על בסיס מזומן. זה אומר שההכרה בהכנסה היא עם התקבול של הכסף. יש עסקאות של טיפולים שנעשים לאורך תקופה ומשולמים בתשלומים. אז פה אנחנו רואים את הנתונים של ההכנסות בפועל. זאת אומרת, כי הסניף בעצם <u>לפי מה שאני יודע, היה שם דמי שכירות לפי מה שראיתי עד אוגוסט 2017</u>,..."**

בהמשך עדותו (מעמ' 24, ש' 37 ועד עמ' 25, ש' 22) מבהיר רואה החשבון כי לצורך ההכנה לעדותו הוא בדק שוב את הנתונים ומצא ירידה משמעותית בהכנסות, כאמור, כאשר לבדיקתו, השכירות של הנכס הסתיימה בחודש אוגוסט 2017. לדבריו, הוא התעניין בנסיבות הירידה בהכנסה, כאשר הוא ראה שבחודשים האחרונים ההכנסה ירדה **למינוס, כדבריו** (עמ' 25, ש' 18). דומה כי הדברים מדברים בעד עצמם. העסק נסגר (אמנם בהדרגתיות) בשל העדר רווחיות, כאשר אין כל הגיון כלכלי להותירו על כנו, וכאשר מאידך גיסא, ברי כי לא ניתן לסגור את העסק באופן מיידי, נוכח ההתחייבויות בנושא השכירות והוצאות העסקת העובדים!

41. עוד מפנה התובעת למכתב מהמשכיר של הנכס שבו פעל הסניף של התובעת בראשון לציון (אורי אופיר, מנהל ק.א.י. השקעות ופרויקטים בע"מ, מכתב מיום 10.8.17, נספח 1 לתצהירה של אלה), שלפיו, הודיעה לו אלה כבר במחצית הראשונה של חודש פברואר 2017 על כך שאין בכוונת התובעת להאריך את הסכם השכירות, וכי בכוונת התובעת לאתר דייר חלופי. כן הוא מבהיר כי הוא עצמו פעל לאיתור דייר חלופי, שאמור להחליף את התובעת בשכירות הנכס החל מיום 1.9.17. כשלעצמי, אינני בקיא בפרטי חוזה השכירות, ועורכו של מכתב זה לא התייצב להעיד על אמיתות תוכנו. ברם, דומה כי גם במקרה זה הדברים מדברים בעד עצמם: התובעת הודיעה מבעוד מועד (ולמעשה, כמחצית השנה מראש) על כוונתה שלא להאריך את הסכם השכירות, כאשר באותה עת היא גם הודיעה לנתבעת כי בכוונתה לחסל את פעילות הסניף.

42. חיזוק לטענת הירידה בפעילות מתקבל גם באמצעות עדותה של גלית, מנהלת הסניף, שמבהירה בחקירתה הנגדית כי היא עבדה בסניף החל מחודשים נובמבר ודצמבר 2016 ועד לתחילת חודש מרס 2017 (עמ' 10, ש' 1), כאשר לדבריה (שם, ש' 26-38), בחודשים הראשונים נכנסו לסניף כ-50 לקוחות לחודש, ואילו בחודשים ינואר ופברואר כמעט שלא הגיעו לקוחות, עד כדי כ-4 לקוחות לשבוע (ובסה"כ כ-12 לקוחות לחודש). בסופו של דבר פרשה, כאמור, גלית מניהול הסניף, בשל הירידה המוכחת בפעילות, באותה תקופה שבה הסתיימה ההתקשרות עם הנתבעת. אין צורך לומר כי התנהלות עסקית זו אף מצדיקה את סיום ההתקשרות עם הנתבעת, במיוחד כאשר עניינה של ההתקשרות עם הנתבעת הוא ביחצנות של העסק, ואין צורך לשווק עסק, שממילא עתיד להיסגר בחודשים הקרובים.

43. כשלעצמי, לא מצאתי בהתנהלות התובעת כל פגם, ולטעמי, **זו התבצעה בתום לב מוחלט**. ואבהיר: לו היתה התובעת מודיעה לנתבעת על הפסקת ההתקשרות "מעכשיו לעכשיו", בשל חיסול עיסוקיה בסניף, היתה מלינה התובעת על כך שההודעה נמסרה לה ברגע האחרון. מאידך גיסא, לא מצאתי כי על התובעת להשבית עסקיה לאלתר, ורק הגיוני הוא שהתובעת תפעל להשיא רווחים או ליתר דיוק - להימנע מהפסדים משמעותיים בחודשים שעובר לסגירה הסופית של הסניף. אינני מצפה מהתובעת להמשיך ולשלם דמי שכירות לנכס במשך תקופה של כמחצית השנה, כמו גם לשלם למטפלת מטעמה, ולא לדאוג להכנסה מינימאלית שתכסה עלויות אלו. שונים הם פני הדברים כאשר עניינו בקמפיין יחצנות שכל מטרתו לעודד הגעת לקוחות חדשות לסניף לסדרת טיפולים, כאשר ברי לכל שלא יהיה לכך המשך.

44. בשולי הדברים אעיר כי הנתבעת עצמה מודה כי לא שוחחה ישירות בעניין סיום ההתקשרות עם אלה אלא עם גלית, מנהלת הסניף, שפנתה אליה בעניין. כאמור, גלית סיימה את העסקתה בדיוק באותה תקופה שבה היא ביקשה כי הנתבעת תחזיר את ההמחאות לתובעת, כך, שנהיר וברור לכל כ לא היה כאן כל ניסיון הטעיה.

45. יתרה מכך: הנתבעת עצמה טענה במסגרת חקירתה הנגדית כי במסגרת ההסכם (בעל פה) **לא היתה כל הסדרה לאופן סיום היחסים בין הצדדים**. רוצה לומר, שהנתבעת עצמה מודה כי לא הובהר מהו מועד ההתראה שבו היה על התובעת להודיע לה מראש על סיום ההתקשרות ביניהם. כשלעצמי, ברי לי כי גם הנתבעת מודה כי עצם העובדה שזכתה בתקציב משמעותי לצורך שיווק ויחצנות של התובעת, למשך כשנה מראש, הרי שאין זה אומר בהכרח כי על התובעת להמשיך ההתקשרות עמה במהלך כל אותה שנה, ולא משנה מה יתרחש באותה שנה, קורונה, מלחמה וכיו"ב. ואכן, הנתבעת הסכימה לביטול ההתקשרות כאשר גלית פנתה אליה בעניין, ללא כל התנאה. רק לאחר שלא עמדה

בהתחייבויות שלה להחזיר הכספים והמקדמות שקיבלה, העלתה הנתבעת פתע פתאום את הטענה בדבר המשך פעילותה של התובעת. משכך, מצאתי לדחות את טענת הנתבעת שלפיה הונתה אותה התובעת כאשר לא הבהירה כי הסגירה תתבצע בעוד מספר חודשים.

<u>ביטול הסכם למתן שירות אישי</u>

46. עוד בשולי הדברים ובהיבט המשפטי אציין כי משעניינו בשירות של יחסי ציבור (יחצנות), שמהווה **שירות אישי**, הרי שלא ניתן לכפות את התובעת להזדקק לשירותים אלו. לעניין זה אפנה לסע' 3(2) לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970, הקובע כי **אין מקום לאכיפת חוזה עבודה שעניינו בשירות אישי** (כן ר' גם: דניאל פרידמן ונילי כהן, **חוזים**, כרך ד' (2011), פרק 35, אכיפה. כן אפנה להלכה הפסוקה: ת"א (מחוזי ת"א) 11767-09-15 **עדי כהן נ' יוסף (ג'וזף) מוטלואגלו ולנסי** (4.9.19) שעוסק בחוזה אישי עם רואה חשבון; ת"א (שלום קריות) 62568-03-19 **דוד לב נ' חסן ג'בארין** (13.2.23) שעוסק בחוזה אישי עם אדריכל; וע"א 8854/06 **חיים קורפו, עו"ד נ' משה סורוצקין**, פסקה 6 (20.3.08) שעוסק בחוזה אישי עם עורך דין).

יודגש כי כאשר צד לחוזה שירות אישי לתקופה קצובה מפר אותו, הצד הנפגע זכאי לפיצויים בגין הנזק שנגרם לו עקב ההפרה. חישוב הפיצויים מבוסס על ההפסד שנגרם לצד המקיים, כגון אובדן רווחים צפויים מהחוזה, בניכוי כל סכום שהצד הנפגע השתכר או יכול היה להשתכר בשקידה סבירה בתקופה שנותרה לחוזה. גם אם החוזה מופר, על הצד המפר לפעול בתום לב, וסיום ההתקשרות צריך להיעשות בדרך מקובלת. כאמור לעיל, לא מצאתי כי התובעת פעלה שלא בתום לב. הצדדים הגיעו להסכמות בדבר הפסקת ההתקשרות מסיבות מוצדקות, ואינני רואה כל מקום לתלונות הנתבעת, המאוחרות להסכמה בין הצדדים, שלפיהן, כביכול, הונתה אותה מנהלת התובעת. בשולי הדברים ולא בשולי חשיבותם אעיר כי בפועל התובעת שילמה לנתבעת עבור 3 חודשים, כאשר עבודת היחצנות נערכה במשך חודשיים בלבד, כמפורט בהרחבה בפרק הבא. גם לו היתה עולה טענה (ועילת התביעה במקרה שלפניי לא נוסחה כך) כי על התובעת לפצות את הנתבעת בגין הפסקת ההתקשרות חרף ההסכם בעל פה, הרי שנוכח התשלום לנתבעת ביתר, אינני רואה כל מקום לפיצוי מעבר לכך.

<u>התנהלות הנתבעת לאחר הפסקת ההתקשרות</u>

47. וכעת נפנה לבחון את התנהלות הנתבעת לאחר הפסקת ההתקשרות בין הצדדים. נעשה זאת, באמצעות ההתכתבות בין הצדדים, כפי שעולה מהתמליל שהוגש ע"י התובעת

בתצהירה (נספחים 3-2 לתצהיר), וכולל תמליל של התכתבות ווטס-אפ והודעות טקסט בין אלה לבין הנתבעת.

48. ביום 26.2.17 כתבה הנתבעת לאלה כי היא מעוניינת לשוחח אתה על האייטמים שמוגשים לטלוויזיה, כאשר היא מדווחת על קידום אייטמים בתכניות שונות בטלוויזיה. אלה חוזרת לנתבעת ומוסרת שהיא תופיע באייטמים הללו. הנתבעת מוסרת שברגע שהדברים "ייסגרו" היא תמסור לאלה את דרכי ההתקשרות עם התחקירנים של התכניות ותדריך אותה בעניין.

49. ביום 12.3.17 נערכת התכתבות נוספת. הנתבעת שלחה תמונה (מהודעות הווטס-אפ של הנתבעת עולה כי מדובר בקובץ עם מוצרים ששיווקה התובעת) ואלה סימנה לייק. **זו, למעשה, התכתובת האחרונה שנערכה בין אלה לבין הנתבעת, לפני שהגיעו להסכמות בדבר ביטול ההסכם. הסכמות אלו נערכו גם הן, כפי הנראה, בעל פה, משאין להן כל תיעוד בכתב.**

50. ביום 1.6.17 פנתה אלה לנתבעת לגבי שיק מסויים שהופקד בניגוד להסכמות ביניהן. יותר מאוחר היא כותבת לה ששיק נוסף הופקד בניגוד להסכמות, כאשר אלה טוענת שהיא ביטלה את אחד השיקים. לדבריה של אלה, היא שילמה עבור 3 חודשים, הגם שבפועל הנתבעת עבדה חודשיים בלבד. הנתבעת חוזרת לאלה בהודעה ומוסרת שהיא חשבה שהשיקים בוטלו, והיא מבטיחה לבדוק את העניין. **עוד מציינת הנתבעת בתשובתה שזו הסיבה שהיא לא אוהבת לבטל עסקאות, בשל הבלגאן שזה יוצר**, כלשונה (רוצה לומר, שמלכתחילה לא ששה הנתבעת לבטל את ההתקשרות, והיא עשתה זאת רק לפנים משורת הדין ונוכח מצוקתה של התובעת). אלה כותבת לנתבעת שהיא ביטלה רק את השיק של חודש מרס, מאחר שסברה כי בינתיים תקבל את השיקים לידיה. עם זאת, טוענת אלה כי השיקים של חודשים אפריל ומאי נפרעו. הנתבעת מבטיחה לבדוק את העניין עוד באותו יום ומתרצת כי לגורם בחברת האשראי (הכוונה, כנראה, לצדדי ג') יש איזושהי שמחה משפחתית. עם זאת, היא מבהירה כי היא מתחייבת להחזיר את הכסף, וחוזרת על כך, **"שיהיה ברור"**, כלשונה. ביום 4.6.17 מוסרת הנתבעת כי השיקים של התובעת הופקדו בטעות במקום שיקים של לקוחה אחרת. הנתבעת מבקשת את פרטי חשבון הבנק של התובעת, ומבטיחה שביום 10.6.17 יופקד הסכום בחשבון.

51. ביום 12.6.17 פונה שוב אלה לנתבעת ומבקשת לברר האם הכסף הופקד בחשבון כמובטח, והנתבעת משיבה כי הסכום טרם הופקד וכי זה יופקד עד לסוף השבוע, והיא מצרפת התנצלות ("סורי", כלומר - סליחה). ביום 15.6.17 מזכירה אלה לנתבעת כי כבר הגיע יום חמישי (כלומר, סוף השבוע) והיא מבקשת להשלים את ההעברה. ביום 18.6.17 (יום ראשון) שולחת אלה לנתבעת סימן שאלה, וזו משיבה לה כי היא לא בורחת לשום מקום, וטוענת

כי היא לא שמעה את ההודעות. כן היא מבקשת מאלה שתבטל את כל ההמחאות. אלה פונה שוב לנתבעת ביום 20.6.17 ומבקשת ממנה להחזיר את הסכומים שהופקדו, לאחר שהיא מציינת שהשיקים הנוספים בוטלו. בחלוף כשבוע נוסף, ביום 28.6.17, פונה שוב אלה לנתבעת ומבקשת ממנה להחזיר את הכסף, מאחר שעבר הרבה זמן. ביום 6.7.17 פונה שוב אלה לנתבעת ומבקשת להחזיר את הכסף, וזו מבטיחה כי הכסף יוחזר, תוך שהיא מצינת את הדברים הבאים – "**אני הלכתי לקראתך בענק. זכרי זאת.**". עוד מוסיפה הנתבעת כי היא קיבלה שיקים לשנה מראש והיא מבקשת מאלה שזו תתאזר בסבלנות. אלה משיבה לה בתודה, ומבהירה כי הן היו בקשר חודשיים בלבד, ולבסוף היא שילמה עבור 3 חודשים, ולכן היא מבקשת את החזר הכספים כפי שהנתבעת הבטיחה לה זה מכבר. הנתבעת משיבה כי אלה צודקת והכסף יועבר. אלה שואלת מתי הכסף יועבר, והנתבעת משיבה כי זה יועבר עד לסוף החודש, תוך שהיא מבהירה כי עניין זה "תקע אותה בתזרים המזומנים", כלשונה.

52. בחלוף החודש ולאחר שגם אז לא עמדה הנתבעת בדיבורה, פנתה אלה אל הנתבעת שוב, בתכתובת מיום 9.8.17, וביקשה לקבל את הכסף, כמובטח, מאחר שהיא זקוקה לכסף. לדבריה, עברו חודשים רבים מאז סיום ההתקשרות בחודש פברואר 2017, והכסף טרם הוחזר. והנה פתאום משיבה הנתבעת לראשונה כי היא תשיב לאלה באמצעות עורך דין רונן מטלון (בשולי הדברים הללו אעיר כי יגעתי ולא מצאתי את מכתבו המובטח של עו"ד מטלון). כל זאת, לטענתה, משהסניף היה פעיל, וממילא לא היה מקום לביטול העסקה וההתקשרות. נצטט את דבריה של הנתבעת, במספר הודעות רצופות, כדלקמן:

> **"<u>אני הבנתי</u> שכל העסק נסגר**
> **אבל הפעילות ממשיכה**
> **לכן יש לכבד את העסקה כולה**
> **נדבר אחרי המכתב"**

ודוק: הנתבעת לא אומרת גם כעת שמאן דהוא הטעה אותה, אלא ש**היא הבינה** שהעסק נסגר, ומשזה לא נסגר מיידית הרי שיש, לשיטתה, לכבד את העסקה. כל זאת, לאחר שהנתבעת משכה את התובעת באף במשך חודשים ולא החזירה לה את כספה. כלומר: **אין מדובר בהטעיה אלא בטעות בהבנתה של הנתבעת, כאשר גם בשלב זה לא טוענת הנתבעת שהתובעת או מי מטעמה הטעו אותה**.

53. ביום 20.8.17 הוציא ב"כ התובעת מכתב לנתבעת (נספח 5 לתצהירה של אלה), ובו פירוט של השתלשלות הדברים, החל ממועד כריתת ההסכם ביום 24.12.16, המשך בביטולו של ההסכם, במהלך חודש פברואר 2017, וכן התייחסות להתחייבות הנתבעת להחזיר את ההמחאות. לדברי ב"כ התובעת, כשפנתה התובעת לבנק, התברר כי ניתן לבטל אך ורק את

השיק של חודש מרס 2017, וזה אכן בוטל ע"י אלה. מאידך גיסא, השיקים של חודשים אפריל ומאי 2017 הופקדו ע"י הנתבעת או מי מטעמה, והתובעת דורשת את החזר הכספים בגין שיקים אלו. כן דורשת התובעת החזרים בגין הכספים שמסרה בידי הנתבעת לחודשים ינואר-פברואר 2017, כאשר לטענת התובעת, לא קיבלה כל תמורה לכספה בגין חודשים אלו. לדברי ב"כ התובעת, פורסמה פרסומת אחת בחודש מרס 2017, כאשר כבר במהלך חודש פברואר סוכם כי עבודת הנתבעת תיפסק. לפיכך דורש ב"כ התובעת החזר בסכום של 25,740 ₪, בגין משיכת התמורה ל-4 חודשים: חודשים ינואר-פברואר ואפריל-מאי 2017 (5,500 ₪ בצירוף מע"מ לחודש ובסה"כ סך של 6,435 ₪ לחודש כפול 4 חודשים, כאמור). **לא מצאתי כי הנתבעת הגיבה למכתב זה מטעם התובעת.**

54. עולה מן המקובץ עד עתה, כי הנתבעת לא החזירה לתובעת את ההמחאות שזו הפקידה בידה, והשהתה את הטיפול בעניין במשך חודשים. יתרה מכך: בחלוף כ-3 חודשים, בתחילת חודש יוני 2017, התברר כי הנתבעת או מי מטעמה הפקידו מקצת מהמחאות התובעת לחודשים הבאים, חרף הסיכום המאוחר בדבר החזרתם של אלו. הנתבעת "גררה רגליים" בעניין במשך חודשים, "משכה באף" את התובעת, והבטיחה לה לאורך כל הדרך שתעביר לידיה את תמורת ההמחאות (תוך כדי שהיא מתחייבת כי בכוונתה להחזיר את הכסף, וכלשונה - שיהיה ברור, ותוך כדי שהיא מלינה כי היא הלכה לקראת התובעת בענק, כלשונה), אולם ההמחאות לא הוחזרו מעולם. רק כאשר הנתבעת הבינה כי כלו כל הקיצים, ולא ניתן עוד לגרור את אלה ואת התובעת, היא פיתחה תזה חדשה, שלפיה היא הוטעתה (או ליתר דיוק – טעתה) לסבור שהעסק נסגר. כשלעצמי, אני מעלה מספר תהיות: האם הנתבעת לא היתה מודעת כבר בחלוף כחודש שהעסק טרם נסגר? וגם אם נאמר שהעסק לא נסגר כליל, האם התובעת מחוייבת להמשיך בהתקשרות עמה, גם כשהעסק קורס? וזאת, כאשר היא כבר לא נזקקת לשירותיה? כאמור, נוכח העובדה שמדובר בהסכם בדבר שירות אישי, ובנסיבות העניין, כמו גם בנסיבות התנהלותה בתום לב של התובעת, לא מצאתי להורות כי על התובעת להמשיך ולקיים את ההסכם משך תקופה של שנה, ללא כל הצדקה לכך.

<u>טענת ההטעיה</u>

55. במהלך ניהול ההליך טענה הנתבעת כי הוטעתה לסבור כי העסק ייסגר מיידית. הנתבעת טוענת כי התובעת עשקה אותה ושיקרה לה (עמ' 62, ש' 15-16 וש' 34-38). אדגיש כי הנתבעת לא השכילה להוכיח את טענתה בעניין. לא זו אף זו, שאם טענת הנתבעת היא כי מדובר בעושק (כלשונה), הרי שרמת הראיות הנדרשת להוכחת טענות מסוג זה היא גבוהה

ביותר (ר': ע"א 3546/10 **מישאלי נ' קליין** (18.4.12), וע"א (חיפה) 4911/07 **קליין נ' עיזבון המנוח זאב הראל ז"ל** (16.6.08)).

יתרה מכך, כפי שהבהרתי לאורך פסק הדין, אינני מוצא כל פגם בכך שהסניף נסגר באופן הדרגתי. לא מצופה מהתובעת לסגור את הסניף לאלתר, מייד לאחר שיחת הפסקת ההתקשרות עם הנתבעת, רק על מנת להוכיח כי הסניף קרס. התובעת הוכיחה כי פנתה בזמן אמת למשכיר הנכס בבקשה להפסיק את ההתקשרות עמו, וכן הוכיחה את הירידה הדרסטית ברווחי הסניף. כן עלה כי מנהלת הסניף, גלית, סיימה את עבודתה בסניף באותה התקופה. כפי שהבהרתי, אני מקבל את טענת התובעת, שלפיה היא עדיין נדרשה להחזיק את הסניף "על הרגליים" עד לסגירתו הסופית בחודש אוגוסט 2017. על התובעת הוטל לשאת בדמי השכירות עד למועד הנ"ל, כמו גם לשאת בתשלום שכר העובדים. אינני מכיר עסק מסחרי שסוגר את דלתותיו מעכשיו לעכשיו, אא"כ מדובר בפשיטת רגל. כמו כן, ברי כי עסק שמתוכנן לסגרו בחודשים הקרובים בשל בעיות נזילות לא יזדקק לשירותי יחצנות.

56. לא זו אף זו: הנתבעת עצמה לא סברה כי התובעת הונתה אותה, כאשר היא כתבה בזמן אמת כי **היא עצמה הבינה** שכל העסק נסגר. העסק אכן נסגר בהדרגתיות. ואדגיש: הטענה בדבר אי סגירת הסניף התעוררה רק לאחר שהנתבעת נלחצה והבינה כי לא תוכל להמשיך ולמשוך את אלה ואת התובעת בהבטחות שווא להחזיר את הכספים שהתחייבה להחזיר. טענה זו לא עלתה אפילו לא רגע לפני כן. ואדגיש כי, לטעמי, מדובר **בטענה כבושה**, באשר זו הועלתה באופן רציני (הגם כי הוזכרה בתצהירה של הנתבעת מיום 17.6.18) אך ורק בחלוף מספר שנים, עם הגשת כתב ההגנה וכתב התביעה שכנגד ביום 25.1.22.

57. מכל מקום וכאמור לעיל, אין עניינו בהטעיה אלא בטעות, אשר התובעת אפילו לא היתה מודעת לה. עוד יודגש כי הנתבעת עצמה מודה כי דרכי סיום ההתקשרות בין הצדדים לא הוסדרו ולא הוגדרו, כיוון שלא היה שום הסכם שמגדיר את סיום היחסים (כדבריה, בפר' הדיון מיום 11.5.23, שצוטטו לעיל. ברי אפוא, כי אין מדובר בהטעיה, בהתאם להגדרתה בסע' 15 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן: **חוק החוזים**), כאשר לשיטתי ספק אם אפילו מדובר בטעות, בהתאם להגדרתה של זו בסע' 14 לחוק החוזים.

58. על מנת לבחון את טענת הטעות שנטענה ע"י הנתבעת נפנה להוראות סע' 14 לחוק החוזים:

"(א) מי שהתקשר בחוזה עקב טעות וניתן להניח שלולא הטעות לא היה מתקשר בחוזה <u>והצד השני ידע או היה עליו לדעת על כך</u>, רשאי לבטל את החוזה.

(ב) מי שהתקשר בחוזה עקב טעות וניתן להניח שלולא הטעות לא היה מתקשר בחוזה <u>והצד השני לא ידע ולא היה עליו לדעת על כך</u>, <u>רשאי בית המשפט לבטל את החוזה אם ראה שמן הצדק לעשות זאת</u>...

(ג) ...

(ד) 'טעות' – בין בעובדה ובין בחוק, להוציא טעות שאינה אלא בכדאיות העסקה"

כאמור לעיל, מסופקני האם מדובר בטעות אמיתית, כאשר הטענה שלעניין לא נטענה בזמן אמת, כאשר הנתבעת עצמה מודה שלא הוגדרו דרכי סיום ההתקשרות (המוגדרים על ידה רק כעת כ"נקודת יציאה"), כאשר נדחתה טענת הנתבעת שלפיה התובעת מחזיקה בהסכם בכתב ומסתירה אותו, כאשר עלה מפורשות כי **הנתבעת עצמה טעתה** (לשיטתה) לסבור כי העסק נסגר מיידית ושום גורם לא טען כי כך אכן נאמר לה, וכאשר הטענה בדבר הטעות באה לעולם רק לאחר שהנתבעת הבינה כי לא תוכל לפרוע את חובותיה כלפי התובעת. בהקשר זה אפנה לדבריה של הנתבעת עצמה כי חובותיה שעליהם הצהירה במסגרת צו הכינוס עומדים על סך של כ-400 אלש"ח (בקשת הנתבעת עצמה מיום 28.6.17, שצורפה לכתב ההגנה מטעמה ונספח 4 לתצהיר מטעמה. כן ר' תשובתה בחקירתה הנגדית, בעמ' 75, ש' 1-7). כלומר: במועד שבו התחייבה הנתבעת באופן ברור (כלשונה) להחזיר את הכספים שהיא נטלה מהתובעת שלא כדין, היא כבר היתה שקועה עמוק בהליך כינוס הנכסים בגין חובות אחרים המגיעים לכ-400 אלש"ח, וליתר דיוק: סכום בסך של 432,199 ₪ ל-5 נושים ב-9 תיקי הוצל"פ. ברי, אפוא, כי טענת הטעות אינה טענה, וגם לו הייתי נוטה לקבלה, הרי שבהתאם לסיפת ס"ק ב' **רשאי** ביהמ"ש לבטל את החוזה אם ראה שמן הצדק לעשות כך. דא עקא, שסבורני שמן הצדק להותיר את ההסכם השני, המבטל את ההסכם הקודם, על כנו. למעלה מן הצורך ייאמר כי הנתבעת לא נתנה שום תמורה בגין הכספים שקיבלה באותם חודשים, וממילא אין מקום לפסוק לה פיצויי הסתמכות.

59. וגם זאת למעלה מן הצורך: הצדדים קיבלו על עצמם בהתנהגות את סיומו של ההסכם הראשוני ביניהם: הנתבעת הפסיקה ליתן שירותים לתובעת, ואף הודיעה באופן שאיננו משתמע לשתי פנים כי תפעל להחזיר את הכספים לתובעת. בהקשר זה נמצאנו למדים שגם לו היה לפנינו הסכם בכתב, הרי שניתן היה לבטלו באמצעות התנהגות, כאשר הראיות מלמדות שהצדדים קיבלו על עצמם את השינוי האמור (ר': <u>ע"א 4956/90</u> **פזגז חברה לשיווק בע"מ נ' גזית הדרום בע"מ**, פ"ד מו(4) 35, 41 (1992); גבריאלה <u>שלו **דיני חוזים – החלק הכללי**</u> 221 (תשס"ה)). בין המבחנים המשמשים לזיהוי שינוי בהתנהגות שערכו הצדדים בחוזה שכרתו, ניתן למנות את מודעות הצדדים לאותו שינוי; משך ההתנהגות והאם מדובר בדפוס התנהגות מתמשך; מהותיות השינוי ורמת סטייתו מן החוזה הכתוב; מידת ההשקעה בעריכת החוזה המקורי, ועוד (ר': <u>שחר ליפשיץ ואלעד פינקלשטיין **"חוזה**</u>

<u>ויחסים – המקרה של שינוי חוזה בהתנהגות</u>" ספר גבריאלה שלו – עיונים בתורת החוזה 567, 574-589 (יהודה אדר, אהרן ברק ואפי צמח עורכים, 2021)). הדברים אמורים מקל וחומר כאשר עניינו בהסכם בעל פה, כאשר הדרך להביא לסיומו לא הוגדרה בין הצדדים, כדבריה של הנתבעת עצמה.

ולענייננו: משהגיעו הצדדים להסכמה בעל פה בדבר סיום ההתקשרות ביניהם, הרי שממילא אין כל מקום לטענה בדבר הסכמת התובעת לניכיון השיקים אצל צדדי ג', באשר עניינו בהסכמה חדשה המבטלת את ההסכם המקורי.

<u>קבלת טענת התובעת בדבר הנזקים שנגרמו לה בגין הפקדת ההמחאות</u>

60. במסגרת כתב התביעה המתוקן טענה התובעת לנזקים שנגרמו לה בגין הפקדת ההמחאות בידי שני צדדי ג': "סער את רותם אחזקות (2002) בע"מ", זו פתחה נגד התובעת בהליכים במסגרת תיק הוצל"פ מיום 22.2.18, בגין ארבע המחאות שנמסרו לנתבעת על סך של 6,435 ₪ כל אחת, ובסה"כ סך של 25,740 ₪, אשר נסחרו כאמור לצד ג'. בהתאם לבקשת ההתנגדות לביצוע שטר עולה כי מדובר בהמחאות שבין התאריכים 30.7.17-30.10.17. התובעת הגישה התנגדותה לביצוע השטרות (נספח 6 לתצהיר התובעת); כאשר במסגרת הסדר פשרה בין התובעת לבין צד ג' הנ"ל (מיום 23.5.18, נספח 7 לתצהיר התובעת) שילמה התובעת לצד ג' - סער את רותם הנ"ל, סכום בסך של 20,000 ₪. כמו כן, במהלך חודש אוגוסט 2018 גילתה התובעת כי ביום 13.3.18 נפתח כנגדה תיק הוצל"פ נוסף בגין שתי המחאות נוספות (שמספרן 285 ו-288, ר' בפרטי השטרות בתיק הפעולות בהוצל"פ, נספח 8 לתצהיר התובעת. להבנתי, מדובר בהמחאות הראשונות לשנת 2017). המחאות אלו סוחרו לצד ג' – "בית מאור ייזום והשקעות בע"מ". צד ג' הנ"ל הטיל עיקולים על התובעת, שגרמו לה לנזקים שונים. בסופו של דבר הגיעה התובעת להסדר עם צד ג' הנ"ל, שלפיו תשלם לו סכום בסך של 13,000 ₪ לסגירת חובה כלפיו (נספח 9 לתצהיר התובעת, הסכם מיום 23.1.19). יובהר כי החיובים הללו נבעו מההמחאות שסוחרו ע"י הנתבעת לצד ג', מאור, כשזה סיחר את ההמחאות שבידיו לידי סער את רותם. שני אלו פעלו כאוחזים כשורה. יודגש כי לדברי אלה, מנהלת התובעת, היא עצמה אישרה למאור לנכות את ההמחאה הראשונה לחודש ינואר 2017 (עמ' 46, ש' 9-13). לדבריה, **האישור ניתן אך ורק להמחאה של חודש ינואר, ולא ליתר ההמחאות**. מעיון בסע' 2.4 לתצהירה של אלה עולה כי **היא הסכימה לניכיון ההמחאה של חודש פברואר 2017, הגם שנאמר המחאות בלשון רבים**. לצערי, ב"כ הנתבעת הטעה את אלה במידת מה כאשר ציטט את האמירה שלה שמדובר בשיקים בלשון רבים, אולם לא התייחס לכך שמדובר אך ורק בשיק עבור חודש פברואר 2017 (שם, ש' 14-27). מכל מקום, אלה התעקשה בצדק כי מדובר בהמחאה אחת.

61. גם הנתבעת נשאלה על התנהלותה מול מאור ומול צד ג', בית מאור, והיא משיבה שהיא עבדה רבות עמם. אבקש לצטט את דבריה של הנתבעת ביחס לבית מאור (עמ' 59, ש' 29-31) כדלקמן:

"לא. <u>אני לא יודעת מפי השמועה</u>, כיוון <u>שבית מאור עבדתי איתו הרבה מאוד זמן והוא תמיד היה מאשר צ'קים של לקוחות שלי</u>, אחרת <u>הוא לא היה מנכה אותם</u>."

הנתבעת נשאלת שוב כיצד היא יודעת על ניכיון השיקים של התובעת ע"י בית מאור, והיא משיבה (שם, ש' 28-36) כדלקמן:

"אתה מכניס דברים לפה שלי. מידיעה אישית, <u>אני לא יודעת כי לא נכחתי במעמד השיחה עם אלה</u>. אני יכולה להגיד שבית מאור הוא גוף שהוקם ב-1996,"

62. בהמשך, ולאחר **סדרה של התחמקויות** מודה הנתבעת בדבר שיטת העבודה שלה מול בית מאור (עמ' 60, ש' 5-6). כמו כן, היא מודה בסופו של דבר, שאין לה שום ראיה כי התובעת נתנה לבית מאור אישור לנכות את **כל** ההמחאות (שם, ש' 11-22). בהמשך מודה הנתבעת כי קיבלה את ההמחאות מהתובעת וכי ניכתה אותם מול בית מאור. עם זאת, ולשיטתה, היא **איננה צריכה להוציא חשבוניות לתובעת**, מאחר שאת התמורה (באמצעות ניכוי השיקים) היא קיבלה מבית מאור (עמ' 61, ש' 17-22). לא אוכל לקבל את הלוגיקה של הנתבעת, ואבהיר: אין צורך לומר שאלה והתובעת לא הכירו את שני צדדי ג' וההמחאות הגיעו לידיהם של אלו ע"י הנתבעת. זו הודתה בסופו של דבר כי היא שסיחרה את ההמחאות לחברת בית מאור, לניכיון שיקים, לשם קבלת מזומן מידיה. עם זאת, ההטבה שקיבלה מהתובעת היא על מלוא הסכום, רק שזה ניתן בתשלומים. לעומת זאת, ההטבה שהתקבלה מבית מאור היא בהקדמת התשלומים. הא ותו לא. יש לכך ערך כלכלי, אולם את החשבונית יש להנפיק למשלם: לתובעת.

63. לפני השלמתו של פרק זה, אתייחס בקצרה לבקשה שהגיעתני בתום שלב ההוכחות ולקראת הגשת הסיכומים, לזמן את העד אפי כהן, מנהל חב' בית מאור. בהחלטתי מיום 15.6.25 דחיתי את הבקשה, והבהרתי כי מדובר בשלב מאוחר של ההליך, כאשר לא מצאתי כי נעשה די לזימונו של העד. כן מצאתי כי מדובר בזימון באמצעות **הדבקה** על **מענו המשוער** של העד, כאשר ברי כי מדובר בהמצאה בדרגה נמוכה, אם בכלל. מכל מקום, המצאה מעין זו ודאי שאיננה מצדיקה זימונו של העד באמצעות **צו הבאה**, וודאי שלא לאחר תום הליך ההוכחות. גם לגופו של עניין לא מצאתי לזמן את העד, משלא מצאתי כי עדותו יכולה לסייע למחלוקת בין הצדדים באופן משמעותי, משאין חולק כי הנתבעת נטלה את ההמחאות מידי

התובעת וסיחרה אותם שלא כדין וללא הסכמת התובעת לחברה לניכיון שיקים, כאשר רק ביחס להמחאה הראשונה (ואולי גם ביחס להמחאה השניה) התקבל אישורה של מנהלת התובעת לניכיון ולהפקדה.

<u>דחיית תביעת הנתבעת כנגד התובעת</u>

64. כעת נפנה לתביעה שכנגד: זו מתבססת על טענתה של הנתבעת כי התובעת עשקה אותה, הונתה אותה והטעתה אותה לסבור כי היא מחסלת את העסק, כאשר בפועל העסק המשיך לפעול משך מספר חודשים נוספים. הנתבעת טוענת כי לו היתה מודעת לכך, לא היתה מסכימה להפסקת ההתקשרות מושא ההסכם הראשוני. טענה זו נדחתה על ידי במהלך הדיון בטענת הטעות וההטעיה. טענה זו נטענה לראשונה ע"י הנתבעת רק לאחר שנלחצה אל הקיר והיתה צריכה להחזיר את הכספים לידי התובעת. גם אז טענה הנתבעת כי **טעתה לסבור** כי העסק נסגר (ולא טענה כי הוטעתה). יתרה מכך: הנתבעת עצמה מודה כי ההסכם הראשוני (שלשיטתה, שנדחתה, היה בכתב) לא הסדיר את אופן סיום ההתקשרות בין הצדדים. לא זו אף זו, שהנתבעת לא נתנה כל שירות בחודשים שבגינם היא דורשת שכר. משכך, אני מורה על דחיית טענת הנתבעת שלפיה מגיע לה את מלוא השכר ודרישתה לפרעון מלוא ההמחאות שנמסרו בידה. חרף זאת וחרף טענת התובעת, התרשמתי כי הנתבעת ביצעה עבודתה נאמנה במהלך החודשים ינואר ופברואר 2017, ומשכך, אני מורה על תשלום שכרה בגין חודשים אלו. ההמחאות בגין חודשים אלו נמסרו לידי צד ג', בית מאור, וזה ניכה אותם. משכך, אני מורה על דחיית טענת התובעת להחזר בגין תיק ההוצל"פ שנפתח כנגדה ע"י בית מאור.

65. ואבהיר: הנתבעת טוענת, למעשה, **לכפל פיצוי.** מצד אחד, ניכתה הנתבעת את כלל ההמחאות שהתקבלו על ידה מאת התובעת בגין עבודת יחצנות של שנה שלימה; וממילא קיבלה תמורה בגין עסקת ניכיון ההמחאות, כאשר היא מדגישה בחקירתה הנגדית כי לא הוציאה חשבוניות בגין המחאות אלו (עמ' 61, ש' 19-18), משלטענתה הלא ברורה, לא קיבלה דבר מהתובעת (שם, ש' 27). ומצד שני, היא עותרת כעת (ביחס לרכיב של תשלום תמורת ההמחאות, בסך של 64,350 ₪) לקבל את תמורתן של אלו. עניינו, אפוא, בכפל פיצוי, שברי כי לא ניתן להצדיקו.

בהקשר זה אפנה ל<u>תא"ק (מרכז) 5040-08-07</u>, **אגבבה חוה נ' ש.כ. אופקים השקעות בע"מ** (16.5.12) כדלקמן:

"נשאלת השאלה מהו אותו "כפל פיצוי" האסור על פי הדין? המלומדים יהודה אדר ומשה גלברד מציעים תשובה לשאלה זו, לפיה "<u>כפל תרופה</u> ייווצר כל אימת

> **שצירוף נתון של תרופות יעניק לנפגע <u>יותר מאשר הגנה מלאה על מכלול האינטרסים שלו</u>. ודייקו: כפל תרופה בהקשר זה אין פירושו הגנה כפולה במשמעות הלשונית הצרה של המונח "כפל". כל צירוף שיש בו משום הגנת יתר על האינטרסים הרלוונטיים של הנפגע הוא בגדר כפל תרופה שהסייג הנדון מחייב להימנע ממנו" (יהודה אדר ומשה <u>גלברד "השבה, פיצויים, צירוף תרופות</u> וחופש חוזים" משפטים מ' 827, 848 (תשע"א-2011) ...**
>
> **כלל זה יפה בין אם מדובר בצירוף סעדים שמעניק הדין ובין אם מדובר בסעדים שמקורם בחוזה שבין הצדדים, כדוגמת פיצויים מוסכמים. כך נכתב לעניין זה: "חפיפה בין מקורות פיצוי מתקיימת כשאותה יחידת נזק עצמה ("ראש נזק") זוכה בעת ובעונה אחת להגנה באמצעות כמה מקורות פיצוי. כוחו של כלל זה, היפה לצירופם של פיצויים בכלל, יפה גם לצירופם של פיצויים מוסכמים לפיצויים הנפסקים מכוח הדין ואף ... לצירופם זה לזה של פיצויים מוסכמים מכמה מקורות" (אדר וגלברד, 877).**" (ההדגשות כאן – במקור. י"פ).

66. למעלה מן הצורך אתייחס גם לטענת הנתבעת בתביעתה הנגדית ביחס לנזק המוערך על ידה בסדר גודל של 100,000 ₪, מלבד הרכיב של החזרת מלוא התמורה. כאמור לעיל, כבר במועד הפרת הבטחתה של הנתבעת להחזיר את ההמחאות לידי התובעת, הגישה הנתבעת בקשה לכינוס נכסים, בגין חובות ל-5 נושים ב-9 תיקי הוצל"פ, על סכום בסך כולל של 432,199 ₪, בקשה שהוגשה כבר ביום 28.6.17. ברי כי חובות מעין אלו לא מצטברים ולא מתגבשים ביום אחד ולא בחודש אחד. אין צורך לומר שכאשר הנתבעת הבטיחה וחזרה והבטיחה למנהלת התובעת להחזיר לה את הכספים, היא כבר לא היתה מסוגלת לעשות זאת, בשל הסחרור שאליו נקלעה עובר להסכמתה לביטול ההסכם עם התובעת. יתרה מכך: לא השכלתי להבין (והנתבעת לא השכילה לנסות ולהסביר) כיצד היא הגיעה לחישוב שלפיו גרם לה ביטול עסקה בסך של 64,350 ₪, לשיטתה, לקריסה בסדר גודל של סכום נוסף של 100 אלש"ח. **הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר לא צורפו לכתב התביעה כל תחשיב או חוות דעת מטעם הנתבעת, ונראה כי סכום זה נתבע ללא כל אינדיקציה לנזק אמיתי שנגרם, כביכול, לנתבעת**. כידוע ובהתאם להלכה הפסוקה, יש להוכיח את הנזק שנגרם על רכיביו, וזה לא הוכח כלל. הדברים נאמרים למעלה מן הצורך, לאחר שמצאתי לדחות את טענתה העקרונית של הנתבעת בתביעתה שכנגד, משמצאתי כי היא זו שהוליכה את התובעת בכחש, כאשר הבטיחה להחזיר לה את ההמחאות, שנמסרו בידיה בגין שירות שלא ניתן, ולא עמדה בכך. מכל מקום, ברי כי משהנתבעת עצמה הגישה בקשה לחדלות פרעון כבר בחודש יוני 2017, כ-3 חודשים לאחר ביטול ההסכם עם התובעת הרי שלא ביטול ההסכם עם התובעת הוא שגרם לקריסתה הכלכלית.

<u>סוף דבר ותוצאה</u>

67. עולה מן המקובץ, כי יש לקבל את תביעתה של התובעת באופן חלקי: כאמור לעיל, הנתבעת היתה זכאית לשכר ולתמורה בגין עבודתה בשיווק ויחצנות של סניף התובעת בראשון לציון, במהלך החודשים ינואר ופברואר 2017. שתי ההמחאות בגין עבודה זו נמסרו לידי בית מאור ונפתח בגינן תיק הוצל"פ, שנסגר בהסדר עם בית מאור תמורת הסך של 13,000 ₪ (ר' סע' 47.2 לסיכומי ב"כ התובעת וההפניות שם). כאמור לעיל, המחאות אלו התקבלו ע"י הנתבעת בגין עבודתה כדת וכדין. עם זאת ולפי שורת הדין, היה מקום להתחשב בעצם פתיחת תיק ההוצל"פ נגד התובעת ובעיקולים שלעניין, אולם אביא את הדברים בחשבון במסגרת שקילת הוצאות המשפט. יתר ההמחאות וההליכים שלעניין נפתחו בגין התנהלותה של הנתבעת. תיק ההוצל"פ שנפתח ע"י צד ג', חב' סער את רותם, נפתח בגין 4 המחאות שזמן פרעונן לחודשים יולי עד אוקטובר 2017, והוא נסגר בסופו של דבר בהסדר בין התובעת לבין החברה הנ"ל, תמורת הסך של 20,000 ₪ (ר' גם סע' 47.1 לסיכומי ב"כ התובעת), ועל הנתבעת להשיב לתובעת סכום זה. כמו כן, ברי כי התובעת השקיעה תשומות ומשאבים בטיפול בתיק ההוצל"פ שלעניין. כן אורה לנתבעת לפצות את התובעת בגין שתי ההמחאות לחודשים אפריל ומאי 2017, בסך כולל של 12,870 ₪. אשר להמחאות האחרות, הרי שלא מצאתי כי נפתח תיק הוצל"פ בגינן, ודומה כי הן לא מצויות ברשות הנתבעת. כידוע, בהתאם להוראות בנק ישראל יש להפקיד שיק בתוך 6 חודשים, ולעתים אף פחות מכך. משכך, אינני רואה היתכנות לעשיית שימוש בשיק משנת 2017, **בחלוף כ-9 שנים ממועד פרעונו של כל אחד מהשיקים**. מכל מקום, ברי כי הנתבעת לא תוכל לעשות כל שימוש ביתר ההמחאות לשנת 2017, וככל שאלו בידיה עליה להחזירן לתובעת.

68. אשר לתביעה שכנגד, אני מורה על דחייתה של זו, כאמור.

69. אשר על כן, אני מורה לנתבעת לשאת בהוצאות התובעת בגין תיק ההוצל"פ הראשון (המתייחס ל-4 המחאות), בסך של 20,000 ₪, וכן סך נוסף בסך של 12,870 ₪, בגין שתי ההמחאות הנוספות, ובסה"כ סך של 32,870 ₪; כאשר סכום זה נושא ריבית שקלית ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. כן תישא הנתבעת בהוצאות התובעת בגין טיפולה בשני ההליכים בהוצל"פ בסך כולל של 12,000 ₪, כאשר גם סכום זה נושא בריבית שקלית ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. עוד תישא הנתבעת בהוצאות אגרת משפט כפי ששולמה. כן תישא הנתבעת בהוצאות העד רו"ח אבי שבתאי בסך של 1,180 ₪. יוער כי העדה גלית מושקט ויתרה על שכר עדותה. בשים לב לדחייתה של התביעה שכנגד (בסך של כ-164 אלש"ח), כמו גם בשל העיכוב בתשלום הפקדון בהתאם להחלטתי

בדבר ביטול פסק הדין, ולפנים משורת הדין, אני מורה לנתבעת לשאת בשכר טרחת עו"ד של ב"כ התובעת בשני ההליכים בסך כולל של 15,000 ₪.

70. הפקדון שהופקד ע"י הנתבעת בתיק דנן יועבר כולו לכיסוי הוצאות התובעת, כמפורט לעיל. יתרת הסכום הפסוק תשולם בתוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן תישא ריבית שקלית כדין.

71. הפקדון שהופקד כערובה בתיק זה ע"י התובעת, יוחזר לידיה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד בתוך 60 ימים.

המזכירות תפיץ את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ג אדר תשפ"ו, 02 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

ישראל פת, שופט